

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, PROSINAC 2010. ■ GODIŠTE IV ■ BROJ 24 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

5

DOGAĐAJNICA

Blagoslovljen Memorijal voćinskim
žrtvama u »U Marijinu naručju«

Dan molitve Požeške biskupije
za život koji se rađa

12

ŽIVOT MLADIH

Probudimo nadu u nama

Kako iz srca izbaciti grijeh i tamu
Velik broj novih ministranata

18

IZ NAŠEG CARITASA

Dok imamo vremena, činimo dobro
svima

20

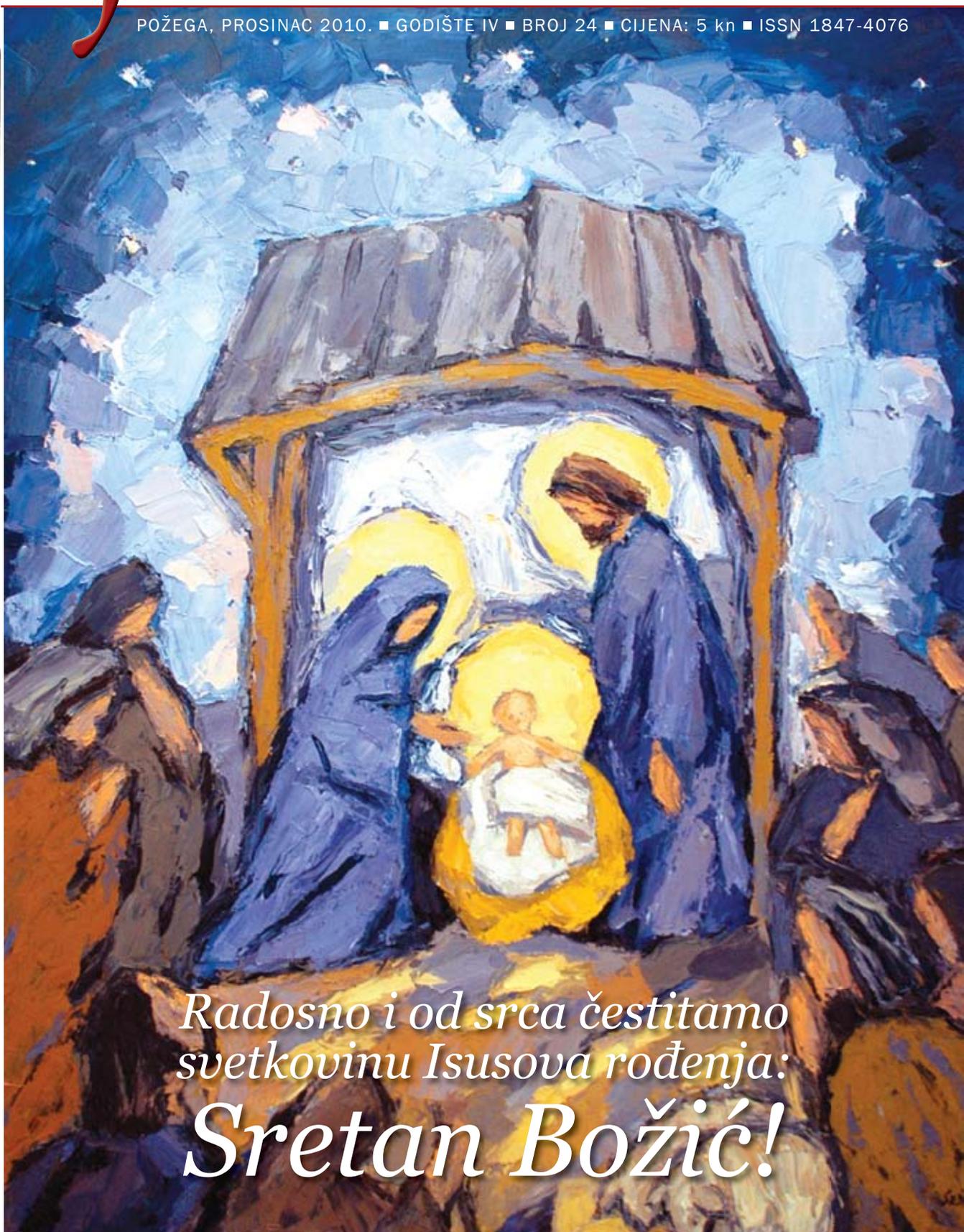
OBITELJ

Obiteljska molitva i nedjeljna misa
ne propuštaju se

21

ŽUPNI SLIKOPIS

Jedna redovnica i četiri svećenika
podnijeli su mučeničku smrt

*Radosno i od srca čestitamo
svetkovinu Isusova rođenja:
Sretan Božić!*

IZ BOŽIĆNE PORUKE BISKUPA ANTUNA ŠKVORČEVIĆA

*Svetkovina Božića stavlja pred nas zahtjev da se na svim razinama
zauzmemo za dostojanstvo svakoga čovjeka, svakoga braka i svake obitelji.
To je zadaća koju osobito želimo ostvarivati tijekom Godine Gospe Voćinske.*

BOŽIĆNA PORUKA POŽEŠKOG BISKUPA

Uzmi dijete i majku njegovu te bježi u Egipat

(Mt 2,13)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
vjeroučitelji, bogoslovi i sjemeništarc,
draga kršćanska braćo i sestre.*

Ugledaju dijete s Marijom, majkom njegovom, padnu ničice i poklone mu se (Mt 2,11).

Od srca vam čestitam Božić u Godini Gospe Voćinske! Zajedno se s vama radujem što će se uskoro u obnovljenoj crkvi voćinskoga svetišta hodočasnici ponovo pridružiti činu Mudraca u Betlehemu i s odanim se srcem klanjati Isusu Kristu, Svjetlu svijeta, Ljubavi koja je pobijedila smrt i jedinoj Nadi čovječanstva, iskazujući pritom poštovanje i njegovoj presvetoj Majci.

Iseljenički Božić u Godini Gospe Voćinske

1 Poznato vam je da sam na poziv hrvatskih svećenika i vjernika tijekom listopada i studenoga bio u pastoralnome pohodu australskim Hrvatima. Posjetio sam Hrvatske katoličke centre od Brisbanea i Camberre, Wollongonga i Geelonga, Sydneya i Melbournea preko Tasmanije do Adelaidea i Perth. Susreo sam se s brojnim vjernicima, među kojima i s mnogima podrijetlom iz Požeške biskupije. S povjerenjem su mi govorili o svojoj izbjegličkoj sudbini nakon II. svjetskog rata ili koje desetljeće kasnije. Slušajući ih prisjetio sam se mnoštva ljudi iz Hrvatske te Bosne i Hercegovine koji su se, zbog političkoga progona ili siromaštva, raspršili diljem zemljine kugle, kao i onih koji u vlastitoj slobodnoj hrvatskoj državi nisu našli posao i uvjete za dostojanstven osobni i obiteljski život.

Voćin je veliki znak nade jer nam je Bog ondje i u novije vrijeme, nakon krvavih ratnih zbivanja, posvjedočio uz Marijin zagovor – doseljavanjem obitelji s brojnom djecom, izgradnjom domova i crkve – da nismo napušteni.

Dok ovih božićnih dana pred otajstvom Isusova rođenja u sjećanju prebirem sve što sam nedavno u Australiji iskusio i čuo, dok razmišljam o životnim protivnostima u kojima su se našli ti i drugi naši ljudi, prepoznajem u njihovu trpljenju sastavnicu koja ih spaja s otajstvom Isusova rođenja koje se zbililo u izbjeglištvu, izvan obiteljskoga doma. Pitam se, kako u sudbini hrvatskih iseljeničkih obitelji ne prepoznati obrise povijesti svete Obitelji koja je usred progona slijedila anđelov glas upućen Josipu: »Uzmi dijete i majku njegovu te bježi u Egipat« (Mt 2,13)?! Stradanja svete Obitelji kao da uključuju sve naše teške obiteljske nedaće i narodne nesreće, dajući im potpunije značenje i viši smisao. Razmišljajući o svemu u svjetlu Božića, a u Godini Gospe Voćinske, otkrivam da sve spomenuto odjekuje i našim središnjim biskupijskim svetištem koje pamti naša prisilna iseljavanja, teške progone, ubijanja i razaranja koja smo podnijeli. Voćin je veliki znak nade jer nam je Bog ondje i u novije vrijeme, nakon krvavih ratnih zbivanja, posvjedočio uz Marijin zagovor – doseljavanjem obitelji s brojnom djecom, izgradnjom domova i crkve – da nismo napušteni.

Božić i socijalno stanje u Hrvatskoj

2 »Ustani, reče, uzmi dijete i njegovu majku te pođi u zemlju izraelsku jer su umrli oni koji su djetetu o glavi radili« (Mt 2,20). Tako evanđelist Matej opisuje povratak svete obitelji iz egipatskoga progonstva. Razgovarajući s australskim Hrvatima, osobito iz prvoga useljeničkog naraštaja, osjetio sam njihovu čežnju za domovinom. No, zbog sigurnosti koju su pronašli u toj zemlji, zbog osiguranoga posla i socijalne zbrinutosti, rijetki su koji razmišljaju o povratku. Zapažaju između ostaloga kako su u Hrvatskoj na djelu pogubne podjele, kako nedostaje odgovornosti vodećih ljudi da se zajedničkim snagama podupre izlazak iz loše gospodarske situacije. Smatraju tužnim što pojedinci i skupine pokušavaju takvu situaciju iskoristiti za osobnu ili stranačku promidžbu, utržiti tuđu nevolju za svoju korist. Korupcija koja seže sve do vrha vlasti, izaziva njihovo nepovjerenje, ne samo prema ustanovama demokratske vlasti, nego i prema samoj državi Hrvatskoj. Govorio sam im da ne smijemo poistovjetiti hrvatsku državu i društvo s onima koji su se nečasno okoristili svojim položajem. Hrvatsku trebamo voljeti na način da se svim časnim

sredstvima borimo protiv onoga što joj je protivno, osobito protiv korupcije, a svatko bi od nas, prema vlastitim mogućnostima, trebao dati doprinos njezinoj izgradnji. Naglasio sam da većina jednostavnih vrijednih hrvatskih ljudi nastoji živjeti vjernost Bogu u Isusovoj Crkvi, pošteno djelovati i tako pridonositi duhovnoj čvrstini uz koju smo kao narod opstali u teškim povijesnim trenucima tijekom stoljeća.

Božić – blagdan siromašnih

3 Razgovarao sam s australskim Hrvatima i o njihovu iskustvu neimaštine nekoć u domovini. Posvjedočili su mi da su sada svjesni kako su siromaštvo živjeli uz iskustvo duhovnoga bogatstva, koje im danas u potrošačkom društvu nedostaje. U svjetlu Isusova rođenja u štalici zaključili smo kako siromaštvo, osobito dragovoljno prihvaćeno, nije beznadno stanje jer se naša ljudska sudbina u svojoj konačnici ne odlučuje po onome što imamo, što je izvana ili oko nas, nego po onome što je u nama. Sin Božji izabrao je siromaštvo kao svoj životni put. Siromah, koji poput Isusa i svete Obitelji živi potpunu oslonjenost na Boga, ispunjen je u dubini svoga bića njegovim bogatstvom. A bogataš, koji je stjecao imanje zaboravljajući na Boga i brata čovjeka, ostaje prazan – postaje najvećim siromahom. Potrebno je u Hrvatskoj ozbiljno se zauzeti za promjene izvanjskih okolnosti, kako bi one bile usklađene s dostojanstvom čovjeka, usmjerene k nadvladavanju nepravednoga društva. Ali, istovremeno valja istaknuti da je presudno učiniti što možemo za svoj duhovni rast, jer se na razini našega duha događa konačna sudbina – život ili smrt.

Potrebno je u Hrvatskoj ozbiljno se zauzeti za promjene izvanjskih okolnosti, kako bi one bile usklađene s dostojanstvom čovjeka, usmjerene k nadvladavanju nepravednoga društva. Ali, istovremeno valja istaknuti da je presudno učiniti što možemo za svoj duhovni rast, jer se na razini našega duha događa konačna sudbina – život ili smrt.

U svjetlu Isusova rođenja u štalici zaključili smo kako siromaštvo, osobito dragovoljno prihvaćeno, nije beznadno stanje jer se naša ljudska sudbina u svojoj konačnici ne odlučuje po onome što imamo, što je izvana ili oko nas, nego po onome što je u nama.

Božić – blagdan obitelji

4 Draga braćo i sestre! Božić nam objavljuje čovjeka kao miljenika Božjega (usp. Lk 2,14), a rođenje Isusovo u jednoj obitelji potvrđuje tu ustanovu kao dragocjeni Božji projekt. Stoga ta svetkovina stavlja pred nas zahtjev da se na svim razinama zauzmemo za dostojanstvo svakoga čovjeka, svakoga braka i svake obitelji. To je zadaća koju osobito želimo ostvarivati tijekom Godine Gospe Voćinske. Neka Isusova Majka pomogne da se svi, okupljeni u čvrstoj vjeri oko njezina Sina, utvrdimo u dostojanstvu koje nam je Bog dao, štitimo i promičemo brak i obitelj kao Božju ustanovu i pomognemo da se naše obitelji izgrade kao »kućne Crkve« (LG 11) u kojima djeca i mladi po kršćanskom odgoju odrastaju u ozračju ljubavi i duhovnih vrijednosti, da svi – združeni u veliku duhovnu obitelj naše Biskupije – ostvarimo pripadnost općoj Crkvi. Tijekom Godine Gospe Voćinske, radostnim i zahvalnim srcem očekujemo prvi pastoralni pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj, 4. i 5. lipnja 2011., prigodom susreta hrvatskih obitelji u Zagrebu. Poseban će to biti milosni trenutak našega hrvatskog katoličkog zajedništva s Petrovim nasljednikom, po kojem ćemo pružiti snažnu potporu obitelji kao osnovnoj i nezamjenjivoj društvenoj i crkvenoj stanici. Sve vas pozivam da molite za taj važan događaj i da se uključite u pripremu za susret obitelji u Zagrebu.

Želim vam blagoslovljenu 2011. godinu i molim da po zagovoru Isusove Majke svi budete bogati svakim duhovnim dobrom.

Od srca vas pozdravlja vaš biskup

+ Antun Štović

BLAGOSLOVLJEN MEMORIJAL VOĆINSKIM ŽRTVAMA »U MARIJINU NARUČJU«

Kakav je to pravni sustav koji nije poduzeo

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Voćinu, pokraj novoizgrađene crkve, 13. prosinca biskup dr. Antun Škvorčević blagoslovio je Memorijal „U Marijinu naručju” u spomen na voćinske žrtve, ubijene prije devetnaest godina. Svečanost je započela kod ponovno postavljenog križa na raskrižju ceste Požega – Slatina, koji su komunisti nakon II. svjetskog rata uklonili. Taj je križ nazvan hodočasničkim jer je na mjestu od kojega će ubuduće hodočasnici u procesiji kretati prema Gospinu svetištu. Biskup je ispred križa pozdravio nazočne i podsjetio kako je na današnji dan prije devetnaest godina skupina ljudi pomračene savjesti do temelja razorila našu veliku svetinju, crkvu i svetište Gospe Voćinske te na okrutan način oduzela život dvadesetosmero nedužnih Voćinjana. Nekoliko dana prije ubijeno je dvadeset civila, a nakon toga poginulo je još šest ljudi od mina.

Radi li se o smišljenom prešućivanju?

— Koliko nam je poznato, do danas nitko, osim u jednom slučaju, nije za ta zlodjela odgovarao. Voćinske žrtve ne traže osvetu, nego pravdu. Gotovo svaki dan čujemo kako se visoki javni dužnosnici u nas pozivaju na pravnu državu. I u ovoj prigodi usudujemo se zapitati, kakav je to pravni sustav koji niti devetnaest godina nakon voćinske tragedije nije poduzeo sve što je potrebno da se počinitelje zločina privede pravdi, da se nedužnim žrtvama dade zadovoljština, vrati dostojanstvo. Je li Voćin zajedno s nekim drugim obližnjim mjestima teških stradanja postao dijelom sustava smišljenog prešućivanja i zaborava zlodjela određenih ljudi? – zapitao je biskup.

Dodao je da svi oni koji su danas došli u Voćin svjedoče kako voćinske žrtve nisu zaboravljene. – Kao vjernici ovim hodočašćem u Godini Gospe Voćinske želimo u molitvenome zajedništvu s Marijom, najvjernijom odvjetnicom Hrvatske i Majkom, povjeriti sve njih živome uskrslome Isusu Kristu, zahvaliti im za žrtvu i ljubav, moliti da im Bog udijeli puninu svoga života, a za počinitelje zla zazivati Božje milosrđe i obraćenje. Želimo moliti za slobodu naše domovine, krvlju izborne, za čast i poštenje, mudrost i požrtvornost njezinih javnih dužnosnika u služanju općem dobru, za svakoga građanina ove zemlje da u slobodi, pravедnosti i blagostanju može dostojno

živjeti svoj osobni i obiteljski život – poručio je biskup.

Hodočašće branitelja

Biskup je ovom prigodom zahvalio virovitičkoj zajednici udruga Hvidre što su prošle godine potaknuli hodočašće hrvatskih branitelja, vojske i policije u Voćin. Ovogodišnje, njihovo drugo, hodočašće počelo je znakovito kod hodočasničkog križa. –To sveto znamenje snažno nas podsjeća na okrutnost onih koji su ubili najnevinijeg od svih ljudi, Sina Očeva, Isusa Krista, ali još više na bezgraničnu ljubav kojom nas je on ljubio i položio sebe za nas da bismo mi živjeli, postali dionicima njegove pobjede nad zlom i smrću. Podizemo ovaj hodočasnički križ na mjestu odakle će Marijini štovatelji ubuduće kretati u procesiji prema njezinu voćinskom svetištu, da u svom molitvenom srcu prikažu Isusovoj majci svoje osobne nakane i sve one koji su za nas nedužno ubijeni, položili svoje živote, povjeravat će joj sve naše patnje i žrtve, našu vjernost i umiranja, tugu i radost da ni jedna žrtva ne bude zaboravljena ni izgubljena, nego zauvijek živa u Isusovoj uskrсноj ljubavi – istaknuo je biskup Škvorčević.

Zadnju riječ ima ljubav

Nakon molitve procesija hodočasnika krenula je prema novoizgrađenoj crkvi gdje je blagoslovljen Memorijal. „Njegovim podizanjem“, kazao je biskup, „Požeška biskupija u Godini Gospe Voćinske postavlja spomen onima koji su ubijeni zajedno s rušenjem crkve voćinskog svetišta tijekom Domovinskog rata, svjedoči kako o nama i našoj nedavnoj prošlosti zadnju riječ nema razorna mržnja nego ljubav graditeljica. Ovaj Memorijal stavlja nam pred oči potresnu sliku Isusa, skinuta s križa, čije tijelo, izranjeno neprijateljskom mržnjom i okrutnošću, u svoje naručje prima njegova Presveta Majka Marija. Ona je svojim suosjećanim srcem ovdje u voćinskom svetištu tijekom više stoljeća primala i majčinskom ljubavlju liječila mnoge naše hrvatske rane. Duboko vjerujem da je u svoj naručaj primila i sve nedužne voćinske žrtve poginule u Domovinskom ratu, združila ih s patnjama i smrću svoga Sina, povjerala ih njegovoj pobjedničkoj snazi ljubavi koja je moćna darovati im puninu života i mir u Božjoj vječnosti. Stoga je ovaj Memorijal »U Marijinu naručju« izraz naše vjere, očitovanje naše nade i svjedočenje ljubavi prema onima koji su položili svoje

sve da se zločinci privedu pravdi?

Moć i vlast ljubavi

Dok se u našoj domovini raspravlja o moćima i vlastima kao što su u Isusovo vrijeme raspravljali svećenički poglavari o Isusovoj vlasti i moći, biskup je kazao da najveću vlast ima onaj tko ima moć ljubavi. „Pred žrtvama u Voćinu“, nastavio je biskup, „nastupamo s moći i vlašću Isusa Krista koji je posvjedočio ljubav do kraja. Kada bi u Hrvatskoj u svim situacijama, pa i u ovoj voćinskoj, nastupala moć i vlast ljubavi, onda bi ona vrlo brzo bila lijepa i blagoslovljena zemlja. Ali na žalost, u našoj zemlji ima puno nemoći po kojima se tone. Kada se vježba moć i snaga duha ljubavi, onda rastemo i mi osobno i oni pokraj nas, onda raste ljepota i snaga one žrtve koju su toliki uložili za slobodu Hrvatske. Zbog moći ljubavi vas jednostavnih malih ljudi koji ne želite dopustiti da Voćin i njegove žrtve odu u zaborav, Hrvatska je snažna i ima svoju budućnost. To je njezina snaga tijekom 14 stoljeća“, poručio je biskup zahvalivši svima koji su i ove godine došli u Voćin srca puna ljubavi za nedužne žrtve.

Na misnom slavlju pored branitelja, predstavnika vojske i policije, obitelji ubijenih voćinskih žrtava i drugih vjernika nazočili su saborski zastupnici, predstavnici Vlade RH, javnog i političkog života.

živote za našu slobodu“, kazao je biskup. Nakon biskupova govora mladi su svojim recitalom podsjetili na tragične događaje u Voćinu 1991. godine. Pročitana su imena svih voćinskih žrtava u čiji je spomen podignut Memorijal.

Memorijal i njegova autora, akademskog kipara Josipa Poljana predstavio je prof. Davor Vujčić.

Okrutna prosinačka noć

Nakon blagoslovne molitve procesija je krenula u montažnu crkvu gdje je biskup predvodio svetu misu za voćinske žrtve i hrvatske branitelje. U homiliji je biskup kazao da mu je drago što su danas u Voćin došli brojni hodočasnici sa srcem koje je ispunjeno ljubavlju i poštovanjem za poginule branitelje i voćinske žrtve. – Spominjati se ovog teškog događaja ne može se s bilo kakvim srcem. Ako bi tko bio ispunjen mržnjom ili osvetničkim osjećajima, bilo bi to nemoćno srce, a takvo srce ne smije se približiti onaj velični dara ljubavi koji su nam posvjedočili i branitelji, a osobito nedužne civilne žrtve – istaknuo je biskup.

Dodao je kako je vrijeme veoma hladno, ali da je još ledenija bila ona okrutna prosinačka noć prije 19 godina. Tu noć žele svojim dolaskom i sjećanjem ‘utopli’ voćinski hodočasnici. A da bi naše srce bilo dovoljno toplo, pomaže nam Isusova Majka, naša Gospa Voćinska koja je tijekom stoljeća služila hrvatskom čovjeku pomažući mu da gledati sebe i stvarnost oko sebe Božjim očima. „Naviještena Božja riječ pomaže“, kazao je biskup, „da još bolje raspoložimo svoje srce kako bi ono što se danas zbiva u Voćinu doista bio veliki događaj. Silno je zanimljivo kako

se Bog u svojem naumu može poslužiti i nekim poganimom, kao što je prorok Bileam, te on dobro vidi, sudi i najavljuje po Božjem naumu. Navještaj proroka o dolasku nove zore i dana koji će se dogoditi po rođenju Isusa ima veliko značenje i za nas danas u Voćinu, ali i za nas u Hrvatskoj“, kazao je biskup te upitao kako gledamo na ono što se zbilo prije 19 godina i na ono što se danas događa.

Gdje je Božji pogled u Hrvatskoj?

Ako to gledamo bezbožnim očima, onda je za nas stvarnost silno tužna i ružna, pretvorena u ljudsku nemoć. Ako se stvarnost sudi onim pogledom koji je izoštrio Bog, onda ona izgleda drugačije, onako kako nam ju je Bog dao. „Dragocjeni su ljudi, nekad su ih zvali proroci, koji svoj pogled bistre u molitvi, u razmišljanju nad Božjom Riječju, u čežnji za Božjom blizinom. Takvi ljudi imaju iskustvo Božje blizine i ne mogu krivo gledati. Tko kakvim očima danas gleda Hrvatsku i što se u njoj događa, sudite sami. Zašto se na televiziji i u drugim medijima ne dopušta da se na ovu našu Hrvatsku pogleda Božjim pogledom pa da u vijestima ne bude samo ono što je zlo i pokvareno? Je li to naša sudbina? Pred Bogom nije jer naša sudbina je vezana za Božju snagu ljubavi koja se dogodila u Isusu na križu i koja je jedina i najpresudnija točka naše sadašnjosti i vječnosti. Ako sebe gledamo kroz neki drugi obzor, ne gledamo točno“, istaknuo je biskup te je pozvao nazočne da u ime voćinskih žrtava ovdje u svetišću Gospe Voćinske uče gledati sebe i stvarnost oko sebe Božjim očima. Zaželio je da takve oči dobiju i mnogi drugi u Hrvatskoj.

DAN MOLITVE POŽEŠKE BISKUPIJE ZA ŽIVOT KOJI SE RAĐA

Narod koji ne poštuje život nema budućnosti

Piše: Goran Lukić

Na svetkovinu Bezgrješnog začeća BDM, 8. prosinca, u Požeškoj se biskupiji, prema preporuci pape Benedikta XVI., slavio Dan molitve za život koji se rađa. Tom prigodom biskup Antun Škvorčević zajedno sa svećenicima Novogradiškog dekanata predvodio je u novogradiškoj župnoj crkvi svečano euharistijsko slavlje u čast Zaštitnice župe i na Dan grada. Brojne vjernike podsjetio je da slavimo poseban Božji zahvat u naravno začeće Marije Nazaretske te ga je snagom svoga Duha po zaslugama Isusa Krista izuzeo od ranjenosti zlom, koje smo svi dionici svojim ljudskim začećem i rođenjem. Spomenuo je kako je taj događaj povijesti spasenja izazovan i pokreće nas da na temelju Božje riječi i djela pronademo primjeren vjernički odnos prema činjenici zla i smrti u koje smo uronjeni. Pozvao je vjernike da se – slaveći Bezgrješno začeće Isusove Majke – pridruže pozivu pape Benedikta XVI. te zajedno sa svim župama Požeške biskupije mole za život koji se rađa.

Zlo je čin ljudske neslobode

U homiliji biskup je podsjetio na svoje nedavne susrete s hrvatskim vjernicima u Australiji, na njihovo većinsko mišljenje, utemeljeno na vijestima Hrvatske televizije, da je u Hrvatskoj teško i da je zlo. Biskup se nadovezao na to i protumačio nazočnima kako je zlo sastavni dio našega ljudskoga života i da pitanje njegova podrijetla, razloga i smisla predstavlja jedno od najtežih ljudskih pitanja na koje ne znamo odgovora. Spomenuo je da ga organizirana ljudska društva nastoje suzbijati zakonima, ali da je to tek reakcija na njegove posljedice, a da ga se na taj način ne može iskorijeniti. Istaknuo je da nam Božja objava, iz koje smo najvjestili određene ulomke, svjedoči kako se zlo dogodilo na prapočecima ljudskog postojanja kao čin ljudske slobode, napostovane i zavedene Zloduhom, i da na to naše stanje Bog nije ostao ravnodušan, nego nam je – kako tumači sv. Pavao u današnjem drugom čitanju – pritekao u pomoć svojom ljubavlju u Sinu, ljubavlju

koja je za nas išla u smrt i slomila snagu zla. Dodao je da upravo ta ljubav s križa u snazi Isusova Duha može prodrijeti u naša ranjena bića i liječiti ih u korijenju, u srcu i savjesti te da nas on na taj način oslobađa sudbine koju nam dodjeljuje zlo i smrt i prenosi u stanje koje može ostvariti samo Bog svojim zahvatom u nama.

Zaštitimo život

Biskup je pozvao Novogradišćane da se na dan svoje Zaštitnice obnove u toj vjeri te ne budu jednostavno slušatelji i gledatelji svakodnevnih obznana hrvatskih medija o zlu koje se događa i dionici nemoćne Hrvatske, nego da radije sa sv. Pavlom trajno blagoslivljaju Oca Gospodina našega Isusa Krista što nas je u njem izabrao za bića oslobođena od zla, svete i neporočne te svoju sudbinu promatraju u tom Božjem djelu i slobodni od zla ulože svoje snage za dobro i izgradnju svoje domovine. Pozvao ih je da to svoje vjerničko opredjeljenje posebno očituju u poštivanju svakog začetog djeteta jer narod koji ne poštuje život nema budućnosti, osudio je sebe na propast. Pročitao je ulomak iz propovijedi pape Benedikta XVI., održane u predvečerje prve nedjelje došašća, u kojem on obrazlaže istinu o svakom začetom ljudskom životu i poziva na njegovu zaštitu. »Povjermu Isusovoj Majci svaki začeti život u Hrvatskoj i na svim razinama štitimo ono što je začet. Pomožimo svojom molitvom i opredjeljenjem da Hrvatska bude zemlja života. Tek poštivanjem života naša domovina može biti blagoslovljena«, zaključio je biskup Škvorčević. Na kraju euharistijskoga slavlja biskup je izmolio Papinu Molitvu za život.

Budimo apostoli promicanja prava nerođenih

U crkvi sv. Lovre u Požegi održano je 27. studenog u predvečerje prve nedjelje došašća, po preporuci pape Benedikta XVI., »Bdijenje za život koji se rađa«. Slavljem je predsjedao biskup Antun Škvorčević, sudjelovali su članovi Udruge »S Marijom za život« koji se redovito svake subote okupljaju na molitvu u crkvi sv. Lovre. Pridružile su im se obitelji iz bračnih zajednica, povezanih s Centrom Požeške biskupije »Za život i obitelj«, predstavnici obitelji iz požeških župa te sestre milosrdnice iz obližnjeg samostana. Biskup je istaknuo kako se želimo u Požegi

sjediniti sa Svetim Ocem koji u isto vrijeme u bazilici sv. Petra u Rimu predvodi »Bdijenje za život koji se rađa« i kako po istom rimskom predlošku želimo došašće u »Godini Gospe Voćinske« označiti molitveno – s Marijom za život. Pred izloženim Presvetim Otajstvom održano je slavlje prve večernje prve nedjelje došašća. U homiliji se biskup Škvorčević osvrnuo na suvremenu proizvodno-potrošačku kulturu koja gubi osjetljivost za ljudski život kao najveću, jedinstvenu i neponovljivu vrijednost, koja zahtijeva posvemašnje poštovanje i prema kojoj je po

Božjem naumu usmjerena sva druga stvorena stvarnost. Pročitao je ulomak iz Enciklike pape Ivana Pavla II. *Evangelium vitae* o pravu svakog začetog ljudskog bića na život te je potaknuo nazočne vjernike da molitvom i javnim svjedočenjem budu apostoli promicanja poštivanja prava nerođenih na život i ljudsko dostojanstvo. Slijedila je potom »Molitva za život« pape Benedikta XVI. povezana s drugim molitvama koje su predvodili članovi Udruge, a biskup ih je zaključio molitvom pape Ivana Pavla II. (I. l.)

SPOMEN 85. OBLJETNICE SMRTI JOSIPA PAZMANA U PAKRACU

Ispraviti nepravdu koja je nanesena najpoznatijem pakračkom svećeniku

Piše: Goran Lukić

Na drugu nedjelju došašća, 5. prosinca, biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi Uznesenja Marijina prigodom 85. obljetnice smrti Josipa Pazmana, znamenitog Pakračanina, svećenika, sveučilišnog profesora, rektora Zagrebačkog sveučilišta, kulturnog djelatnika, spisatelja, društveno zauzetoga na brojnim drugim područjima. Nakon pozdrava župnika Matije Jurakovića, biskup je u uvodnoj riječi kazao kako smatra jednom od svojih važnih zadaća izvući iz zaborava one velikane duha s područja svoje mjesne Crkve, kojima okolnosti naše nedavne prošlosti nisu dopustile da budu poznati, pamćeni i poštivani. Spomenuo je kako je Pakracu oduzeto dostojanstvo i na taj način što mu je nametnut zaborav Josipa Pazmana, jednoga od njegovih najvećih svećeničkih sinova, i da na 85. obljetnicu smrti želi u njegovu rodnom gradu podsjetiti na njegov lik i iskazati mu molitveno poštovanje. Biskup je dodao da ove nedjelje pred nas u evanđelju nastupa Ivan Krstitelj kao Isusov preteča te da nam on na neki način ocrtava i lik Josipa Pazmana kao preteče mnogih zbivanja u hrvatskom društvu i da mu valja zahvaliti za žrtvu koju je uložio i dao doprinos našoj današnjoj slobodi i dostojanstvu.

U homiliji se biskup zapitao raste li

Pakrac i zaključio da se pravi rast ovoga grada ne ostvaruje po onom što se događa na gospodarskom ili nekom drugom izvanjskom području, nego na duhovnoj razini njegovih građana. Naglasio je kako je Ivan Krstitelj pozivao ljude na obalama Jordana da krenu duhovnim putem, da se obrate. Podsjetio je da je Josip Pazman, rođen u Pakracu 1863. godine, da je u svojoj obitelji krenuo putem duhovnoga rasta, krštenjem u pakračkoj župnoj crkvi ušao u procese Isusova života, bio zahvaćen snagom njegova Duha, te je taj najbolji duhovni kapital ponio na školovanje u Požegu, Zagreb i Rim, iz kojeg je izrastao u čvrst karakter, časnu osobu, vjernu Isusu Kristu, Crkvi i svome narodu, što je dosljedno svjedočio u svim – pa i nemilim – životnim okolnostima. Biskup je ukratko prikazao njegov bogati život, posebno je podsjetio na poslanje koje mu je povjereno u uspostavljanju modernog Zavoda sv. Jeronima u Rimu za svećenike studente, na mnoge zamke koje su mu pri tom postavljane s različitih političkih strana, koje su prijetile uništiti namjeru hrvatskih biskupa i Svete Stolice. Naglasio je kako je zahvaljujući Pazmanovu čvrstom karakteru i vjernosti, spremnosti na trpljenje i progon, bila sačuvana ta najznačajnija hrvatska crkvena ustanova

u inozemstvu da konačno papa Pavao VI. zauzimanjem kardinala Franje Šepera i rektora Đure Kokše 1971. godine uspostavi Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima. Biskup je potaknuo Pakračane da budu ponosni na svoga duhovnog velikana Josipa Pazmana, da Bogu zahvaljuju za njegovu osobu i djelo te u svojoj sredini trajno podržavaju živim njegov lik.

Na svršetku slavlja biskup je izrazio nadu da će grad Pakrac zajedno s Požeškom biskupijom pronaći prikladan način da se imenovanjem neke ulice i postavljanjem drugog spomena Josipu Pazmanu nadoknadi nepravda nanesena tom znamenitom čovjeku naše nedavne prošlosti.

U Velikoj održane duhovne vježbe za mlade svećenike

Svećenik treba kod puka razvijati Marijanske pobožnosti

U Domu sv. Augustina u Velikoj održane su od 14. do 17. studenog duhovne vježbe za mlade svećenike biskupije koje je vodio mostarsko-duvanjski biskup dr. Ratko Perić. Kako je u našoj biskupiji proglašena godina Gospe Voćinske, svećenici su tijekom duhovnih vježbi razmišljali o liku Blažene Djevice Marije.

Kroz tri dana svećenici su razmatrali katoličke istine o Blaženoj Djevici Mariji te pobožnosti njoj posvećene. – Katolički svećenik, koji je

štovatelj Krista Gospodina, Spasitelja i Otkupitelja, ako nije istovremeno i Marijin sin, onda nije katolički svećenik. Ako propovijedamo Krista, njega neprestano naglašavamo i proučavamo, primjenjujemo njegove učinke spasenja na nas same, ako njega volimo, onda ćemo voljeti i njegovu majku. Bog je Gospi dao više nego li je i jednom čovjeku na svijetu dao, više nego svim svetima. Ona je na osobit način ušla i u svijet Presvetoga Trojstva – istaknuo je dr. Perić.

Za svećenika je važno, dodao je, da Gospu zna približiti vjernicima na temelju istina Katoličke vjere, odnosno kroz četiri osnovne dogme o njoj: da je ona djevica, Bogorodica, bezgrješno začeta i na nebo uznesena. – Ona je jedina žena na svijetu koja ima ove dogme. One nisu proglašene i dane zbog nje, nego radi nas i našega spasenja. Svećenik treba te istine o njoj naglašavati te kod puka razvijati Marijanske pobožnosti – poručio je biskup.

Podsjetio je kako je Isus sa svoga krvavoga križa svima nama ponudio lijek otkupljenja. Pod tim je križem bila Blažena Djevica Marija. – Nitko nema takav pristup Isusu kao Blažena Djevica Marija. Ona nije samo majka, nego bismo suvremeno rekli da je ona i tajnica Isusova krvavog križa. Ona je ta koja nas preporuča i zagovara kod Isusa. Kao što je prva žena zaglibila i zajedno s Adamom odvela čitavo čovječanstvo u močvaru, tako je Bog izabrao Mariju, ženu nad ženama, da skine tu ljažu – objasnio je biskup.

Duhovne vježbe završile su hodočašćem u svetište Gospe Voćinske. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)

U Novoj Gradiški održana tribina o hagioterapiji

Ne možemo činiti loše i osjećati se dobro

Piše i snimila: Višnja Mikić

Zajednica „Molitva i Riječ“, podružnica Nova Gradiška, organizirala je u četvrtak, 16. prosinca tribinu „Hagioterapija – hrvatski model duhovne pomoći“. U pastoralnoj dvorani novogradiške župe Bezgrješnog začeca BDM, voditelji su bili članovi molitvene zajednice „Molitva i Riječ“ Silva Vrdoljak, teolog i hagioasistent i dipl. ing. Ivo Vrdoljak.

Nakon pozdravnih riječi tajnice novogradiške podružnice Zrinke Ferenčina uslijedio je uvod u temu Ive Vrdoljaka, a onda i središnji dio tribine, koji je pripremila Silva Vrdoljak. Hagioterapija je hrvatski model duhovne pomoći koji je otkrio i razvio prof. dr. Tomislav Ivančić. Temelji se na znanstvenom istraživanju čovjekove duhovne duše. Otkriva uzroke čovjekovih patnji na duhovnom područ-

ju, dijagnosticira ih i liječi.

Naglašeno je kako današnji svijet uglavnom ima od čega živjeti, ali često nema zašto, odnosno velik broj ljudi, posebno mladi neznaju pronaći smisao života. Cilj života nije zdravlje, nego spajanje s apsolutnim Bogom. Danas je puno rastresenosti, stresa, a trebali bismo barem pet minuta ući u tišinu i sabranost. Tek u sabranosti možemo iskusiti Božju blizinu. Važan je pristup čovjeku. Kad npr. vrijeđamo čovjeka, vrijeđamo sebe, jer ne možemo činiti loše i osjećati se dobro. Duhovna stvarnost se vidi po plodovima. Ne možemo se često boriti protiv naših navika, ali umjesto njih, možemo utiskivati dobre, pozitivne. I ne činiti drugome ono što ne želimo da on nama čini. Zato se trebamo mijenjati. U svakom čovjeku moramo pronaći ono što je dobro, zatim zahvaljivati Bogu za toga čovjeka, poslije toga izgovoriti ono „praštam ti“, a onda neka taj čovjek nama oprost. Treba graditi ljubav i povjerenje, jer samo srce dopire do srca. Zato sabirimo se, upoznajmo svoju osobnost i svoj karakter, rečeno je, među ostalim, na ovoj veoma zanimljivoj i korisnoj tribini.

Sjednica Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije

Biskupijski pastoralni programi u pripravi za dolazak Svetoga Oca

U prostorima Doma pape Ivana Pavla II. u Požegi 29. studenoga održana je sjednica Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije pod predsjedanjem biskupa dr. Antuna Škvorčevića. Nakon molitve biskup je kazao kako je započelo vrijeme došašća, u kojemu usmjeravamo svoj pogled na ono što nam dolazi od Boga. Podsjetio je svećenike kako je ponajprije njihov život veliki Božji dar i kako bi tu činjenicu trebali u adventu živjeti obnovljenom sviješću. Dodao je da je Božji dar i njihova pripadnost Crkvi i njihovo svećeništvo. Istaknuo je da u tom kontekstu i suodgovornosti želimo promišljati o pojedinim aktualnim pitanjima naše mjesne Crkve i njezina poslanja u društvu.

PROGRAMI ZA GODINU GOSPE VOĆINSKE

Naglasio je kako je i Godina Gospe Voćinske u našoj biskupiji svojevrsan dar, tijekom koje nam valja zauzeto otkrivati od kakva je značenja služenje Isusove Majke u tom svetištu na osobnoj, vjerničkoj, svećeničkoj i biskupijskoj razini. Spomenuo je kako se u Godini Gospe Voćinske kao posebno iznenađenje i dar događa pastoralni pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj te da će svi planirani pastoralni programi biti usmjereni prema tom događaju. Na dnevnom redu se, između ostaloga, raspravljalo o pastoralnom programu tijekom Godine Gospe Voćinske. Glede pastorala braka i obitelji voditeljica biskupijskog Centra »Pro vita et familia« Željka Barbarić izvijestila je vijećnike o projektu obiteljskih radionica Vijeća HBK za obitelj u pripravi za nacionalni Dan obitelji prigodom kojega dolazi Sveti Otac u Hrvatsku. Zaključeno je da ona bude koordinatorka u ostvarivanju projekta obiteljskih radionica, da će se pobrinuti za osposobljavanje bračnih parova na arhiđakonatskoj razini koji će potom educirati bračne parove u župama svojih dekanata za vođenje spomenutih radionica.

BROJNA HODOČAŠĆA U VOĆIN

Pored toga zaključeno je da Povjerenstvo za hodočasnički pastoral na čelu s Josipom

Devčićem bude ujedno i tijelo koje vodi brigu oko pripreme naše biskupije za sudjelovanje na programima Papina pastoralnog posjeta Hrvatskoj. Devčić je u svojstvu predsjednika Odbora za izgradnju svetišta Gospe Voćinske izvijestio o trenutačnom stanju radova te je dogovoreno da posveta nove crkve, ako sve bude išlo kako je predviđeno, bude na godišnjicu utemeljenja Požeške biskupije 5. srpnja 2011. i da tom prigodom uz domaće vjernike u Voćin hodočaste obitelji s brojnima djecom i crkveni pjevački zborovi. U subotu i nedjelju 2. i 3. travnja održat će se križni put mladih čiji je cilj voćinsko svetište. Hodočastaće osnovnoškolske djece u Voćin i ovogodišnjih kandidata za sakrament sv. Potvrde bit će u subotu 7. svibnja. Tjedan dana kasnije bit će biskupijski susret mladih, predvođenih učenicima Katoličke klasične gimnazije u Požegi i Virovitici. Biskupijski susret ministranata i članova biskupijskog Djela za duhovna zvanja održat će se 22. lipnja. Redovito hodočastaće vjernika iz južnog dijela Požeške biskupije bit će 21. kolovoza, a slavonsko-podravskog dijela u nedjelju 4. rujna. K tome, naknadno će biti utvrđen nadnevak hodočastaća starijih osoba, posebno iz umirovljeničkih domova na području Požeške biskupije. (G. Lukić)

Spomen 35. obljetnice smrti biskupa Josipa Salača u Daruvaru

Velikan duha kojega treba pamtiti i slijediti kao uzor

U daruvarskoj župnoj crkvi Presvetoga Trojstva 19. prosinca održan je spomen 35. obljetnice smrti poćnogoga zagrebaćkoga biskupa msgr. dr. Josipa Salača i 40. obljetnica njegova biskupskoga ređenja. Tom prigodom euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa župnikom i dekanom Brankom Gelemanovićem, Daruvarčaninom na studiju u Rimu Ivanom Vrbickim, tajnikom Goranom Lukićem, župnim vikarom Mariom Matijevićem te đakonom Dragoslavom Kozićem. Biskup je u pozdravu brojnim vjernicima rekao da je svećenik i biskup Josip Salač velikan duha, rođen i pokopan u Daruvaru te je pozvao da ga pamte i iskazuju mu poštovanje i na taj način odgovore na stanje određenih medija u Hrvatskoj koji radije predstavljaju ljude koji su učinili nedjela nego velikane duha. U homiliji je ocrtao lik Josipa Salača posluživši se i riječima kardinala Franje Kuharića na oproštaju s njime i u svjetlu naviještene Božje riječi. Sažeo je podatke iz njegova života i rekavši kako je Salačeva veličina u jednostavnom i skromnom životu, snažnoj i

iskrenoj vjernosti Bogu i povjerenom mu poslanju, prvenstveno u odgoju budućih svećenika u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu. Spomenuo je kako Bog vodi ljudsku povijest i ostvaruje svoje naume po ljudima koji mu poput Marije i Josipa vjeruju i kako se Salač svrstao među takve – ljudski malene – a u Bogu velike ljude.

Potaknuo je Daruvarčane da ga nasljeduju i tako učine da njihov grad po vjernosti Bogu postane duhovno veći i snažniji. Na svršetku slavlja najavljeno je da će predstavljanje zbornika radova sa znanstvenog skupa, održanog prigodom stogodišnjice Salačeve smrti, biti 22. siječnja 2011. godine na njegov rođendan i da će

toga dana biti održano i ekumensko slavlje u daruvarskoj župnoj crkvi prigodom Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana. Biskup je nakon slavlja posjetio sa svećenicima grob biskupa Salača na daruvarskom groblju, pomolio se za njegovu plemenitu dušu, položio vijenac i svijeće. (G. L. • Snimio: G. Lukić)

Slavlje podjele službe lektorata

U subotu 11. prosinca u pakračkoj župnoj crkvi Uznesenja Marijina održana je po trinaesti put smotra duhovnih pjevačkih sastava mladih pod nazivom „Hodočašće u došašće“. Prije glazbenoga programa euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević tijekom kojega je postavio u službu lektorata osmoricu bogoslova iz Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu. Među njima su iz Požeške biskupije: Oliver Kranjčić, Ivan Popić i Mario Večerić; iz Đakovačko-osječke nadbiskupije: Ivan Benaković, Dario Hrga, Pavao Mikulčić i Davor Senjan; a iz Subotičke biskupije Dražen Dulić.

U homiliji je biskup predstavio lektore kao služitelje Božje riječi koji je uvjerljivo naviještaju tek kad ona zahvati

njihovo srce i kad je životom svjedoče. Podsjetio je na zimske kvatre i molitvu koju ove subote Crkva upućuje Bogu za dar ljubavi, istaknuvši kako je ona povezana sa spremnošću otisnuti se od sebe, živjeti za druge i tim putem biti duhovno ispunjen čovjek. Podsjetio je na pismo pape Benedikta XVI. bogoslovima i sjemeništarcima u kojem on spominje kako je svećenik prvenstveno Božji čovjek i kako se to događa kroz molitvu kao čin napuštanja sebe, otvaranja Bogu, ulaženje u stanje zahvaćenosti Bogom, što je u konačnici čin ljubavi prema Bogu u kojem se čovjek ostvaruje u punini. Biskup je poželio bogoslovima da po njihovoj lektorskoj službi Božja riječ bude snažnije u Hrvatskoj. (G. L. • Snimio: G. Lukić)

Spomen-ploča s. Juli Ivanišević

U Godinjaku (filijali župe sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu), rodnom mjestu časne sestre Jule Ivanišević, jedne od Drinskih mučenica, a, otkrivena je 28 studenoga spomen-ploča, i to na mjestu i kući gdje je nekad bila njezina rodna kuća.

Svečanost je počela svetom misom u župnoj crkvi gdje je 26. studenog 1893. godine krštena s. Jula, a slavio ju je župnik Antun Prpić. Uz sestre kćeri Božje ljubavi, kojima je pripadala i s. Jula, i hodočasnike iz Zagreba, svečanosti je bio prisutan i veliki broj vjernika staropetrovoselske župe. Svi su dobili i Informativni bilten Vicepostulature službenica Božjih, s. M. Jule Ivanišević i četiriju sestara, a njegova urednica s. M. Ozana Krajačić rekla je kako je u Rimu pri kraju proces za proglašenje Drinskih mučenica blaženima i kako bi se to moglo dogoditi već sljedeće godine.

Poznato je kako su sestre kćeri Božje ljubavi imale samostan na Palama. Četnici su ih 11. prosinca 1941. nasilno odveli u pravcu Goražda. Smještene su na drugom katu vojarnice. Kada su 15. prosinca četnici provalili k sestrama u sobu i nasrnuli na njih, one su u obrani svoga ljudskoga dostojanstva i zavjetovane čistoće poskakale kroz prozor. Onako polomljene, četnici su ih usmrtili noževima i bacili u hladnu Drinu. Glas o mučeničkoj smrti ovih sestara, poznatih danas kao „Drinske mučenice“ nadaleko se proširio. (V. Mikić • Snimila: Višnja Mikić)

Učenici Katoličke osnovne škole i djeca iz Udruge MI zajedno proslavili Sv. Nikolu

Najljepše je ono ozdravljenje koje se događa u srcu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U prigodi blagdana sv. Nikole euharistijsko slavlje u požeškoj katedrali za roditelje i učenike Katoličke osnovne škole u Požegi te za roditelje i djecu s poteškoćama u razvoju iz Udruge MI i drugu bolesnu djecu predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević. U koncelebraciji je bio ravnatelj Caritasa Saša Paveljak, katedralni župnik i ravnatelj Katoličke osnovne škole Ivica Žuljević i tajnik Goran Lukić.

U uvodu slavlja biskup je podsjetio kako slavimo blagdan sv. Nikole, velikog Božjeg prijatelja i dobrotvora ljudi, osobito djece. Iako je živio davno, u četvrtom stoljeću, ostao je do danas zapamćen po dobroti i kao onaj koji s neba svojim zagovorom mnogima pomaže. Biskup je izrazio radost što su i ove godine, kao i

prijašnjih, na blagdan sv. Nikole u katedralu došla djeca iz Udruge MI sa svojim roditeljima te učenici Katoličke osnovne škole sa svojim roditeljima. Pozvao je sve da otvore svoje srca za Boga po zagovoru sv. Nikole kako bi poput njega bili snažni i moćni u dobroti, plemenitosti i ljubavi.

U homiliji biskup je djeci te svima ostalima kroz lik sv. Nikole protumačio kakvi bi u životu trebali biti. – On je bio trajno zagledan u Boga i stalno ga pitao što treba raditi – kazao je biskup te objasnio da je ovaj svetac odgovore na ta pitanja pronalazio u Božjoj riječi, onaj koja se već dvije tisuće godina naviješta, koju i mi danas čitamo i slušamo. Nikoli nije bilo svejedno, nastavo je biskup, što mu Bog govori. Njegovu je Riječ pomno slušao i zahvaljivao što mu Bog jasno i mudro govori kako se u životu treba ponašati. Pozvao je djecu da pažljivo slušaju tumačenje naviještene Božje Riječi.

U evanđelju je tako opisan susret Isusa s ljudima, među kojima je bilo i bolesnih, a koje je ozdravljao, ali još više ih je mijenjao u srcu. – Isus nije bio liječnik po struci, a bolesne je ozdravljao jer je imao moć srca, moć ljubavi – objasnio biskup dodajući kako je najljepše ozdravljenje ono koje se događa u srcu. – Nije najveća bolest kada čovjek tjelesno oboli, nego kada oboli u srcu: to je bolest sebičnosti i zloće koju još zovemo i grijeh. To je nu-

tarnja stvarnost nemoći. Ako čovjek to svoje stanje ne može promijeniti, on je jadan. Isus je najveću promjenu u čovjeku napravio kada ga je ozdravio u srcu – poručio je biskup.

Nazočnu djecu s poteškoćama u razvoju i njihove roditelje, kazao je biskup, treba gledati s poštovanjem te im reći da su zdravi i veliki onoliko koliko im je zdravo i veliko srce. Za to veliko srce, dodao je, želimo im reći hvala jer na taj način doprinose da ovaj svijet bude bolji. Biskup je zamolio sv. Nikolu da se zauzme za svakoga kako bi bili ljudi u kojima će se slabo i nemoćno mijenjati u dobro i moćno.

Nakon misnog slavlja u Dvorani sv. Terezije održan je prigodni program koji su pripremili učenici Katoličke osnovne škole sa svojim učiteljima te članovi Udruge MI. Na kraju je stigao i sv. Nikola koji je svima podijelio darove.

Kako odgovoriti na primljene talente u svom životu?

Mostarsko-duvanjski biskup dr. Ratko Perić održao je 16. studenoga u prostorima Katoličke klasične gimnazije predavanje na temu »Talentirani radnici«. Predavanje je organizirao Odgojno-obrazovni centar Požeške biskupije i Forum katoličkih prosvjetnih djelatnika.

Svoje predavanje o smislu i procesu rada, o radnicima s talentima i o njihovu nagrađivanju zbog uspješnog poslovanja ili kažnjavanju zbog njihova nedjelovanja biskup je počeo Isusovom prispodobom o talentima. Što su talenti? – Sve ono što mi je darovano, što sam našao u sebi, na sebi i oko sebe, što ja nisam ni stvorio ni izradio. Roditelji, braća i sestre, zdravlje, zvanje, odgojitelji, župa, vjera, nada, sveti sakramenti... Svi ljudi imaju po jedan jednak talent, to je život – objasnio je biskup.

Dodao je da se gospodar iz prispodobe odlikuje trima vrlinama: pun je povjerenja, slobodno raspoložuje svojim imanjem te daje slobodu ljudima da rade što žele s njegovim talentima.

– Mora nas zadiviti činjenica kako Bog ima povjerenja u nas ljude. Bog nas uči da imamo jedni prema drugima povjerenja – kazao je biskup dodajući da gospodar nije samo nešto slugama

povjerio nego im je i poručio da će jednoga dana provjeriti što su učinili s talentima.

Nakon provjere slijedila je nagrada za učinjeno, odnosno kazna za nedjelovanje. Sluge koji su dobro radili te su dobivene talente dvostruko umnožili gospodar ih je pohvalio riječima: »Valjaš, slugo dobri i vjerni!«, dao im je šire polje rada te ih pozvao »u radost gospodara svoga«. Kako je dobre i valjane sluge trostruko nagrađio, tako je zlog i lijenog slugu trostruko kaznio.

– Svijet koji se sastoji od prosječnih ljudi i prosječnih sposobnosti uglavnom ovisi o ljudima od jednoga talenta. Bog nikada ne pita koliko ti je veliko djelo, nego kako ti je dobro djelo. Bog ne želi izvanredne osobe da čine izvanredna djela nego redovne osobe da čine redovna djela na izvanredan način – istaknuo je biskup Perić. (Lj.M.) • Snimio: Duško Mirković

Na susretu crkvenih zborova biskupije okupilo se oko 400 pjevača

Pjesma nam pomaže da budemo bliže Bogu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Požegi su se 27. studenog uz blagdan sv. Cecilije već tradicionalno okupili crkveni zborovi Požeške biskupije. Na susretu u Dvorani sv. Terezije Avilske nastupilo je 19 zborova i blizu 400 pjevača, što je do sada najveći broj. Sudjelovali su zborovi župa Staro Petrovo Selo, Našice, Buk, Rajić, sv. Josipa u Slatini, zborovi obiju novogradiških župa, iz Pleternice, požeških župa sv. Terezije Avilske i Duha Svetoga, župe Presvetog Trojstva iz Daruvara, zborovi iz Lipika, Kuzmice, Davora, dva zbora iz župe sv. Luke u Novskoj, iz virovitičke župe bl. Alojzija Stepinca, katedralni zbor te Mješoviti zbor Katoličke klasične gimnazije u Virovitici. Svaki zbor predstavio se s dvije skladbe po izboru nakon čega su svi sudjelovali na euharistijskom slavlju u katedrali sv. Terezije Avilske koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. – Po pjesmi kojom hvalimo Boga približavaju se nebo i zemlja, sjedinjuju se Bog i čovjek. Želio bih vam danas zahvaliti na sasvim posebnom služenju koje vršite u svojim župama pomažući vjernicima da kroz pjesmu budu bliži Bogu, da dublje

spoznaju otajstva koja slavimo u svetoj misi – istaknuo je biskup pozdravljajući poimenice svaki zbor.

U homiliji je kazao kako je pjesma duhovna čovjekova moć, a ne samo njegova sposobnost. Onaj tko umije iz srca pjevati taj, objasnio je, iznosi moć duha kroz sklad i ljepotu pjesme. – Na taj način pjevači nam stalno razvedruju naše hrvatsko nebo. U Hrvatskoj ima pjevača koji svojim pjevanjem život čine ljepšim, čovječnijim, Božjim, nebeskim. Hvala vam što doprinosite toj vedrini neba u svojim srcima, a onda i u srcima onih kojima pjevate u svojim župama i šire – kazao je biskup.

Čovjek današnjice, nastavio je biskup, unatoč silnim tehnološkim dostignućima, ne zna odgovore na mnoga temeljna pitanja. Isto tako, ne zna zašto određene note stvaraju sklad, a neke druge nesklad. – Kroz sklad pjesme mi dodirujemo onu stvarnost koja je temelj svega. Glazba je uvijek događanje života u dubini ljudskog bića, u srcu. Kada čovjek pjeva, onda u njemu vibrira duh. Naše svete mise, liturgije bile bi silno

nemoćne stvarnosti kada ne bismo u ta slavlja unijeli tu moć duha pjevanja. Dok vam zahvaljujem za žrtvu koju činite, potičem vas i pozivam da i druge privedete da budu Božji pjevači. Nikome se ne isplati više i bolje nego Bogu pjevati onim srcem kojim mu vjerujemo, slavimo ga i poštujemo, častimo i radujemo mu se. Oduševljeni i zauzeti pjevači jesu oni koji čine život župe, ali i naše hrvatske zemlje, drugačijim. Kroz takvo pjevanje osjeća se onaj konačni sklad svijeta – poručio je biskup. Na kraju slavlja svim je voditeljima zborova uručio zahvalnicu za sudjelovanje na susretu zborova.

Adventska duhovna obnova za vjeroučitelje u Požegi

Čovjek je biće Božjih nada

U Požegi je 4. prosinca održana adventska duhovna obnova vjeroučitelja i odgojitelja u vjeri Požeške biskupije. U Dvorani sv. Terezije Avilske prof. dr. Ivan Đinić s Bogoslovnog fakulteta u Đakovu održao je izlaganje o došašću kao vremenu iščekivanja Isusova rođenja i njegova drugog dolaska i o evanđeoskom pozivu na budnost. Protumačio je da budnost znači s jedne strane realan pristup stvarnostima ovoga svijeta, a s druge strane uprt pogled u nebo i otvorenost za Onoga koji konačno ima doći i ostvariti dovršenje svijeta te nas treba kao suradnike Kraljevstva nebeskoga, početno već prisutnog među nama. Spomenuo je koliko je u tom smislu važno da kršćani, osobito oni koji imaju posebno poslanje u Crkvi njeguju trajnu povezanost s Božjom riječju. Predstavio je Mariju kao uzor, koja je Božju riječ prebirala u svom srcu i razmišljala o njoj da bi je vršila, poručivši vjeroučiteljima da tek po trajnom drugovanju i prihvaćanju Božje riječi postaju osposobljeni za djelo evangelizacije koje im je povjereno.

Vjeroučitelji su potom u crkvi sv. Lovre sudjelovali na euharistijskom slavlju koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. U pozdravnoj riječi on je kazao kako nas vrijeme došašća snažnije podsjeća da smo bića iščekivanja i nade. Ali, dodao je, mi smo ujedno bića Božjih nada, on je svoja iščekivanja položio u svakoga pojedinog od nas. Dok bistrimo poglede za naša ljudska iščekivanja, valja nam danas na duhovnoj obnovi, rekao je, oslušivati što su to Božje nade, što Bog od nas očekuje.

U homiliji biskup Škvorčević je spomenuo kako prorok Izaija u današnjem čitanju podsjeća da je Bog biće koje vidi i čuje te želi osposobiti čovjeka da on bude takav. Kazao je da možemo imati zdrav fizički vid i sluh, ali da se najtočnije vidi i čuje srcem te da je vrijeme došašća dragocjena prigoda provjeriti što nam se događa upravo na toj razini, da nam okolnosti u kojima živimo, mnogovrsni interesni pristupi stvarnosti i čovjeku, prisutni na različitim područjima javnog života u Hrvatskoj ne bi pomutili pogled srca i

onesposobili sluh za Božju istinu o nama. Istaknuo je kako molitva, čitanje i razmatranje Božje riječi, sudjelovanje na svetoj misi i pričesti učvršćuju naše duhovno biće, pročišćuju naš vid i sluh srca te postajemo osposobljeni prorokom oštrinom prosuđivati hrvatsko društvo, čuti i vidjeti ono što nije u skladu s Božjim naumom o čovjeku i hrabro svjedočiti ono što Bog u snazi svoga Duha može u nama ostvariti. (Lj.M. • Snimio: Duško Mirković)

Božićna priredba Katoličke osnovne škole i Katoličke klasične gimnazije

Probudimo nadu u nama

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

UDvorani sv. Terezije Avilske 16. prosinca je održana božićna priredba učenika Katoličke osnovne škole i Katoličke klasične gimnazije u Požegi pod nazivom „Probudimo nadu u nama“. Scensko-meditativno-glazbeni program počeo je nastupom zbora učenika Katoličke klasične gimnazije, meditacijom o sedam svjetskih čuda te zanimljivom scenskom igrom „Probudi se“ o traženju smisla života. Učenike je posebno razveselio i nastup profesora i učitelja Katoličke klasične gimnazije i Katoličke osnovne škole koji su pjevali jednu marijansku pjesmu. Svojim raspjevanim i radosnim srcem publiku je posebno oduševio zbor Katoličke osnovne škole i njihov prikaz običaja badnje večeri u Slavoniji prije 50 godina. Svi su učenici pri tom bili odjeveni u narodne nošnje te govorili slavonskom ikavicom.

Na kraju priredbe svim nazočnima obratio se biskup dr. Antun Škvorčević. „Kada se spoje umna propitivanja gimnazijalaca i dječje srce s pjesmom, onda je to“, kazao je biskup, „Božić Katoličke klasične gimnazije i Katoličke

osnovne škole.“ Biskup je zahvalio svima koji se trude da mladi napreduju umom, ali i srcem te da najmlađi učenici progovore srcem i onda rastu i umom.

– Božić je ponajprije događaj srca. Kada se srce njeguje, onda dohvaćamo duboku stranu našeg postojanja, onu istinsku pravu koja nije nikada do kraja neuhvatljiva, a naša je i mi ne mo-

žemo bez nje i znamo u vjeri i nadi da je to naša prava strana jer nam je Bog baš progovorio srcem u onom malenom djetetu u Betlehemu. Kada razmišljamo, djelujemo i živimo s malenim betlehemskim djetetom u srcu, onda smo razbuđeni na onu dimenziju barem početno, na kojoj nas želi imati Bog – poručio je biskup Škvorčević.

Život kao dar Božji

U župi sv. Petra i Pavla u Kaptolu održana je 3. i 4. prosinca duhovna obnova za djevojčice sedmih i osmih razreda. Tema duhovne obnove bila je „Poziv kao Božji dar“. Obnovu su vodile redovnice Družbe Marijinih sestara s. Samuela Markanović i s. Magdalena Barešić. – Ova se tema uklapa u vrijeme došašća u kojem nas Bog poziva na obraćenje, odnosno da pripravimo put Gospodinu, da pripremimo svoje srce kako bi Gospodin u njemu mogao naći svoje mjesto i kako bi imao više prostora u našem životu – kazala je s. Samuela.

Djevojčice su se upoznale sa značenjem adventskog vijenca, odnosno s porukama koje nosi svaka svijeća. Prva svijeća je svijeća mira, druga je vjere, treća je ljubavi, a četvrta nade. Upravo je takve svijeće potrebno upaliti tijekom došašća u svome srcu kako bismo mogli dočekati rođenje Isusa Krista. U tome im je pomoglo razmatranje svetopisamskih tekstova. Svoje dojmove o tome prenijele su poslije na plakate koje su izrađivale po grupama. Na njima se nalaze razmišljanja o tome kako živjeti život kao vrjednotu i dar Božji te kako odgovoriti Bogu na njegovu ljubav kroz svakodnevno življenje. Uputile su i savjetovale djevojčice kako se trebaju ponašati u određenim situacijama da bi se ostvarila svetost života te im predstavile uzore u njima poznatim svecima. (Lj.M. Snimio: Tihomir Ivčetić)

Duhovni glazbeni hod mladih

Pakrac je i ovoga prosinca, trinaestu godinu zaredom, bio domaćin festivala duhovne glazbe „Hodočašće u došašće“ koji organizira lokalni *band* duhovne glazbe Vita Nova. U župnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije po tri pjesme izveli su: Ritus iz požeške katedralne župe sv. Terezije Avilske, Nebeski znak iz Nove Gradiške, Rim iz Zagreba, Antonio Tkalec iz Varaždina, Maja Tadić iz Rijeke i domaćin Vita Nova. Novogradišćani su uz to pjevali na euharistijskom slavlju koje prethodi festivalu, a koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. On je u svojoj uvodnoj riječi istaknuo radost što po trinaesti put sudjeluje na „Hodočašću u došašće“, duhovnom hodu što se događa u srcu onih koji se i kroz glazbu otvaraju Bogu. „Drago mi je da smo nastavili tradiciju i što su nam se ponovno odazvali izvođači duhovne glazbe iz raznih dijelova Hrvatske. I ovaj put u organizaciji su nam mnogo pomogli grad Pakrac i naš medijski pokrovitelj Hrvatski katolički radio i njihov glazbeni urednik Slavko Nedić koji je vodio festival. Žao mi je ipak što među posjetiteljima nije bilo više mladih“, rekao je Dubravko Kotorac, koji je uz Igora Ceca i Igora Frajfogela 1998. godine pokrenuo održavanje ovoga festivala. (V. Milković • Snimio: Mario Barač)

Duhovno se izgrađivati i promicati hrvatsko zajedništvo i slogu

Biskup dr. Antun Škvorčević boravio je od 16. listopada do 21. studenog u pastoralnom pohodu hrvatskim vjernicima u Australiji. Tijekom toga boravka održao je hrvatskim svećenicima duhovne vježbe, posjetio trinaest Hrvatskih katoličkih centara, navratio u nekoliko gradova gdje žive Hrvati, susreo se s brojnim vjernicima na euharistijskim slavljinama i u njihovim domovima. O prvim danima pohoda našim vjernicima u Sydney pisali smo u prošlom broju *Zajedništva*. Nakon Sydneya biskup je 27. listopada stigao u posjet Hrvatskom katoličkom centru u Brisbaneu koji vodi fra Nikica Zlatunić. Hrvatsku zajednicu čini oko 800 obitelji. Održavaju redovitu povezanost s hrvatskom Crkvom. Biskup je posjetio obitelj Adama Markovića, podrijetlom iz Slavonije. Ispričali su biskupu brojne pojedinosti o svojim iseljeničkim iskustvima. Biskupa Škvorčevića primio je i nadbiskup Brisbanea msgr. John Alexius Bathersby. Njemu je biskup zahvalio za sve što on osobno i njegova nadbiskupija čine za Hrvate. Uvečer toga dana biskup je predvodio euharistijsko slavlje u hrvatskoj crkvi u Brisbaneu na kojem su se okupili prvenstveno vjernici podrijetlom iz naše biskupije, iz Požege, Velike, Kaptola, Starog Petrova Sela i drugih mjesta. U subotu 30. listopada biskup je u istoj crkvi podijelio sakrament svete Potvrde dvadesetroma mladima. Okupljenim je vjernicima kazao da im donosi pozdrave iz Hrvatske, osobito od onih koji u njegovoj biskupiji nastoje biti vjerni Bogu te da se raduje što u njihovoj vjernosti Isusu Kristu u svojoj hrvatskoj crkvi u Brisbaneu nastavljaju živjeti ono iskustvo koje je bilo duhovna snaga hrvatskoga naroda tijekom njegovih četrnaest stoljeća te da se na svoj način u nju uključuju i mladi koji primaju sakrament svete Potvrde. U homiliji je biskup posvijestio vjernicima važnost izgradnje vlastitoga duhovnoga identiteta i istaknuo kako je hrvatski sustav vrijednosti, koji su primili u svojim obiteljima i Crkvi, opečatio hrvatsko biće te da ga nastoje živjeti i u australskom društvu i tako ga obogate.

Hrvatski je narod u Isusu Kristu stoljećima pronalazio duhovnu snagu

Od 30. listopada do 1. studenog biskup je pohodio Hrvate u Wollongongu. U crkvi Kraljice Hrvata predvodio je euharistijsko slavlje i krizmao 23 mladih. Voditelj Hrvatskog katoličkog centra fra Drago Prgomet izrazio je zadovoljstvo što ih posjećuje jedan od hrvatskih biskupa. Biskup je kazao kako se raduje što ovdajšnje mlade može povjeriti Isusovu Duhu u kojem je hrvatski narod tijekom svoje duge povijesti pronalazio duhovnu snagu te poželio da i oni budu zahvaćeni tom istom snagom. U homiliji je na temelju liturgijskih čitanja podsjetio vjernike kako rođenje svakoga pojedinog od njih u hrvatskom narodu nije plod slijepog slučaja, nego sastavni dio Božjega nauma ljubavi i kako je ono iznenađujuća činjenica kojoj nisu sami mogli ništa doprinijeti te da za to trebaju trajno Bogu zahvaljivati i iz te svijesti djelovati. Kazao je kako se u našem hrvatskom narodu Isus Krist nastanio od samih njegovih početaka, ušao u našu obitelj i kad god smo gledali svoj život njegovim očima, najtočnije smo sebe vidjeli, kad smo se prosuđivali njegovim mjerilima, donosili smo najbolje odluke. Osvrnuo se na trenutačno stanje u Hrvatskoj i rekao kako u javnom životu, posebno u medijima prevladavaju neka druga mjerila po kojima se samo vidi zlo i negativnost, sije malodušje i obezvrjeđuje ono što u

svojoj snazi poštenja i opredijeljenosti za vrijednosti života može i ostvaruje većina jednostavnih i malih ljudi. Nakon slavlja u crkvi biskup je sudjelovao na biskupijskoj proslavi nedavno proglašene prve australske svetice Mary Mackillop. Na euharistijskom slavlju koje je predvodio mjesni biskup msgr. Peter Ingham koncelebrirao je i biskup Škvorčević. Biskup Ingham pozdravio ga je na početku slavlja istaknuvši da je on došao iz Hrvatske posjetiti hrvatske katolike u Australiji i kako je njegovo sudjelovanje na slavlju znak univerzalnosti Katoličke crkve. U mnoštvu od oko 6.000 nazočnih vjernika bili su i brojni Hrvati, mnogi odjeveni u narodne nošnje, koji su na pozdrav biskupa Inghama odgovorili oduševljenim pljeskom.

Euharistijsko slavlje najsnažniji je događaj susreta s Isusom

Canberra, glavni grad Australije, biskup je posjetio od 1. do 3. studenog i susreo se s vjernicima koji se okupljaju u tamošnjem Hrvatskom katoličkom centru pod vodstvom fra Miroslava Mandića. Na svetkovini Svih svetih predvodio je euharistijsko slavlje u crkvi sv. Augustina na Farreru gdje se okupljaju Hrvati. Među brojnim vjernicima nazočan je bio i hrvatski veleposlanik u Canberru Vincencije Biuk sa suprugom i suradnicima. Biskup je kazao vjernicima kako je euharistijsko slavlje vjekovni najsnažniji događaj susreta Hrvata s Isusom Kristom, izvorom njihove snage i smisla te da se raduje što i svoj susret s njima započinje ovim slavljem. Istaknuo je da se danas spominjemo svih onih koji su po

vjernosti Isusu Kristu prispjeli u njegovu nebesku proslavu i da su među njima brojni iz naroda Hrvata čiji su predstavnici službeno proglašeni svetima i blaženima na čelu sa sv. Nikolom Tavelićem i bl. Alojzijem Stepincem. Nakon misnoga slavlja biskup se susreo s vjernicima u dvorani i zadržao se s njima u razgovoru. Na Dušni dan biskup je u pratnji fra Miroslava pohodio zgradu Hrvatskog veleposlanstva koju su na izvanredno lijepom mjestu i na vrlo znakovit način izgradili australski Hrvati. Primio ga je veleposlanik Biuk. Navečer je u hrvatskoj crkvi predvodio euharistijsko slavlje za sve vjerne mrtve, spomenuvši se posebno iseljenika i onih koji su za slobodu svoje domovine položili živote.

U Melbourneu djeluje Hrvatska subotnja škola

U Hrvatskom katoličkom centru Duha Svetoga u Springvaleu (istočni dio Melbournea) biskup je boravio od 6. do 9. Studenoga. Domaćin mu je bio vlč. Ivica Zlatunić, voditelj Centra. Hrvatska zajednica u Melbourneu broji oko 30000 članova, a na području Hrvatskoga pastoralnoga centra Springvale živi oko 6000 Hrvata katolika. Uza sve bogate vjerske i društvene aktivnosti ovdje djeluje Hrvatska subotnja škola koju pohađa stotinjak učenika od 1. do 10. razreda. U nedjelju 7. studenog biskup Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u hrvatskoj crkvi Duha Svetoga tijekom kojega je dvadesetoro mladih primilo sakrament Potvrde. Uz domaćeg župnika Zlatunića u koncelebraciji je bio o. Laurence Foote, australski dominikanac, koji je iz ljubavi prema Hrvatima naučio hrvatski jezik, i vlč. Josip Antonac, voditelj Hrvatske katoličke misije u Regensburgu u Njemačkoj. Slavlje se iz crkve preselilo u dvoranu Hrvatskog katoličkog centra gdje se okupilo oko 500 gostiju na objed i ugodno druženje.

U ponedjeljak 8. studenoga biskup je u pratnji domaćina razgledavao znamenitosti Melbournea među kojima i katoličku katedralu sv. Patrika u čijem vrtu se nalazi bista bl. Alojzija Stepinca koju je 2000. godine zauzimanjem vlč. Mate Križanca dopustio na to mjesto postaviti i osobno blagoslovio tadašnji melburnski, a sada sidnejski nadbiskup i kardinal George Pell. Svake godine povodom obljetnice smrti našega Blaženika u katedrali misno slavlje predvodi melburnski nadbiskup zajedno s hrvatskim svećenicima, a potom slijedi veličanstvena procesija katedralnim vrtom.

Hrvati su najgušće naselili Geelong

Od 3. do 6. studenoga biskup je boravio u Hrvatskom katoličkom centru sv. Antuna u Geelongu koji vodi don Stjepan Gnječ. On ga je upoznao s hrvatskom zajednicom koja u tom gradu i okolici broji oko 5600 katolika. Već prve večeri po broju nazočnih vjernika na svetoj misi u župnoj kući sv. Obitelji moglo se zamijetiti da Hrvata u ovome gradu ima više nego u drugim mjestima Australije. Biskup je posjetio i desetak hrvatskih obitelji koji žive u okolici grada Ballarata te katolički umirovljenički dom "Nazaret" koji vode sestre nazarećanke gdje se nalazi i majka uspješnog australskog vinara Andrije Horvata, podrijetlom iz Pleternice. U crkvi sv. Apliusa biskup je predvodio euharistijsko slavlje na kojem je bio i konzul iz Melbournea Antun Babić. U homiliji je progovorio o izazovu zla koje u Hrvatskoj i iseljeništvu priječi dobro vidjeti i suditi o stvarnosti te je potaknuo nazočne da ne dopuste zlu da ih ono zavede, nego da svoje snage ulože u dobro te slogom i međusobnim poštovanjem posvjedoče koliko su Hrvati moćni kad djeluju s pozitivnog polazišta.

U petak 5. studenog biskup je upoznao nekoliko obitelji u njihovim domovima u Geelongu i u Hrvatskom domu gdje se među ostalima našao i poznati slikar Charles Billich iz Sydneya. Idući dan predvodio je euharistijsko slavlje u crkvi sv. Ivana Evanđelista tijekom kojega je podijelio sakrament sv. Potvrde dvadesetoro mladih. U homiliji je progovorio o ljudskim inicijativama kojima Hrvati u Australiji i domovini ostvaruju određene uspjehe i naglasio kako u našem svijetu postoje i Božje inicijative čiji je vrhunac Isus Krist i kako se hrvatski narod tijekom svojih četrnaest stoljeća u njih suradnički uključivao i unatoč silnim nevoljama bio pobjednik.

Na najjužnijoj točki australskog kontinenta

Od 9. do 11. studenog biskup je boravio na Tasmaniji, otoku na jugu Australije gdje mu je domaćin bio voditelj tamošnjeg Hrvatskog katoličkog centra vlč. Berislav Hunski. Na Tasmaniji živi oko 2000 Hrvata, najvećim dijelom u Hobartu, te svoje zajedništvo izgrađuju u Hrvatskom katoličkom centru i crkvi Kraljice Hrvata te Hrvatsko-australskom klubu. Hrvatska crkva izgrađena je prije trideset godina marom svećenika Henskog, na zemljištu koje su pomogle kupiti sve hrvatske katoličke zajednice u Australiji.

Biskup Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u toj crkvi. Potaknuo je vjernike da u prosudbama i stavovima o domovini ne nasjedaju onima koji ih žele uvjeriti da je Hrvatska utemeljena na zlu i zločinu i podsjetio ih na mnoštvo jednostavnih časnih ljudi koji vole Boga i Hrvatsku zalažući se za vrijednosti koje su naučili u Crkvi i u obitelji. Hrvatima je nakon svete mise nastojao pojasniti određena pitanja iz odnosa vjere i politike, Crkve i države u domovini te im poželio da budu ustrajni graditelji zajedništva vjere i svjedoče

hrvatsku vjernost Bogu na najjužnijoj točki australskog kontinenta.

Pohod pobudio pozornost hrvatskih medija

U Hrvatskom katoličkom centru sv. Leopolda Mandića na Sunshineu u Melbourneu, koji vodi vlč. Josip Vranješ, biskup je boravio od 11. do 13. studenoga. Jedna od najvećih hrvatskih katoličkih zajednica u Australiji ima razgranat život zauzetosću svećenika i brojnih vjernika laika. Biskup se o tome mogao uvjeriti istoga dana kada je susreo Molitvenu zajednicu »Maranatha« okupljenu u hrvatskoj crkvi sv. Leopolda Mandića koja je po svojoj umjetničkoj oblikovanosti jedan od najljepših hrvatskih prostora u Australiji, a možda i šire. Posjetio je melburnškog nadbiskupa msgr. Denisa Hartha koji je izrazio zadovoljstvo radom hrvatskih svećenika i životom hrvatskih vjernika u svojoj nadbiskupiji. Posebno je istaknuo snažno hrvatsko svjedočanstvo vjere u melburnskoj katedrali za obljetnicu smrti bl. Alojzija Stepinca, čije je poprsje osobito zaslugom vlč. Mate Križanca prije nekoliko godina postavljeno na središnje mjestu ispred te katedrale. Pohod biskupa Škvorčevića Melbourneu pobudio je pozornost i ovdšnjih hrvatskih medija tako je

Hrvatski vjesnik u dva broja objavio razgovor s biskupom, a razgovor je emitiran i na radijskoj postaji Geelonga. Biskup je razgovarao s novinarom CBC-a Krunom Martincem. Novinari su se animirali za biskupov osobni život i djelovanje te za određene teme iz hrvatskog društvenog života, među kojima i za pitanje Jasenovca.

Istoga dana biskup je u crkvi sv. Leopolda Mandića predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojeg je četrdesetoro mladih primilo sakrament svete Potvrde. U homiliji je biskup zapitao brojne nazočne hrvatske vjernike što je po njihovu mišljenju u ovom trenutku najpotrebnije Hrvatima, kako u domovini tako i u iseljeništvu. Potom im je, polazeći od njihova vlastitog iskustva, protumačio kako je čovjeku, kao osobnoj, duhovnoj stvarnosti, za postignuće smisla i sreće potrebna punina u srcu te da ga isključivo materijalna stvarnost ne može zadovoljiti, a toj je punini ime Duh Sveti. Naveo je primjere bezdušnosti iz trenutačnog hrvatskog društvenog života i kazao da svi očekujemo promjenu toga stanja, želimo

da nas u javnom životu vode ljudi koji će svojom stručnošću, a još više poštenjem, plemenitošću i ljubavlju – što je sve djelo Duha Svetoga u nama – znati zastupati i zauzimati se za one vrijednosti koje smo tijekom četrnaest stoljeća učili i za koje smo snagom Duha bili osposobljavani u Crkvi katoličkoj. Čestitajući krizmanicima, poželio je svima da budu na ponos svoga hrvatskog roda u Australiji.

U najstarijoj hrvatskoj crkvi u Australiji slavio se blagdan sv. Nikole Tavelića

U nedjelju 14. studenog, na svetkovinu sv. Nikole Tavelića, Hrvatski katolički centar na Clifton Hillu u Melbourneu i hrvatska crkva proslavili su svoga nebeskog zaštitnika. Tom prigodom biskup je u najstarijoj hrvatskoj crkvi u Australiji predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojega je podijelio mladima sakrament svete Potvrde. U svom pozdravu kazao je kako mu je poznata žrtva koju su hrvatski vjernici Clifton Hilla na čelu sa svojim svećenicima podnijeli u borbi za vlastiti hrvatski i katolički identitet te da su u mučenicima sv. Nikoli Taveliću, iz starijeg doba, i u bl. Alojziju Stepincu, iz novijeg vremena, na neki način predstavljeni svi oni koji su tijekom teške, ali častne hrvatske povijesti položili svoje živote za Boga i svoj narod. Dodao je kako želi svima njima ovim slavljem iskazati počast i zahvalnost te moliti za dobro Hrvata u domovini i iseljeništvu, da ostanu vjerni duhovnoj baštini iz koje su izrasli. Naglasio je kako je minulih tjedana u susretima s australskim Hrvatima vidio mnoge dobre i plemenite ljude, ali da je mogao primijetiti da ima i nečistih hrvatskih pogleda kojima sudimo jedni druge prvenstveno po zlu koje se događa u domovini i iseljeništvu te da nam valja na temelju dostojanstva koje nam je dodijelila Božja ljubav s križa pristupiti jedni drugima, surađivati u dobru i tako se duhovno izgrađivati i promicati hrvatsko zajedništvo i slogu. Biskup je spomenuo i kako je čuo svjedočanstva o onim Hrvatima u Australiji koji su se odrekli svoje pripadnosti Katoličkoj crkvi te je naglasio kako Crkvu kao majku boli svaki prijezir njezina djeteta. Povjerio je sv. Nikoli Taveliću i bl. Alojziju Stepincu da mole za svoj hrvatski narod da se duhovno ne izgubi u domovini i iseljeništvu, nego ostane snažno ukorijenjen u onoj baštini iz koje su oni izrasli u svojoj svetačkoj veličini.

Bogotražiteljsko hrvatsko raspoloženje

Nesalomljivi hrvatski ponos u australskoj pustinji

U organizaciji i pratnji vlč. Luke Pranjića biskup je od 18. i 19. studenog boravio u pustinjskom gradu Coober Pedyju. Bio je to prvi posjet jednog hrvatskog biskupa mjestu u kojemu se nalazi tridesetak uglavnom starijih hrvatskih obitelji koje su se bavile iskapanjem dragog kamena opala. To je i danas gotovo jedina djelatnost njegovih oko 4000 stanovnika, pa se to mjesto naziva prijestolnicom opala ili podzemnim gradom jer su većina stambenih zgrada, hoteli, crkve i druge zgrade izgrađene pod zemljom zbog visokih temperatura što se ljeti penju i do pedeset stupnjeva u hladu. Na malom pustinjskom uzletištu biskupa Antuna i vlč. Luku dočekao je Mijo Marković, kopač opala. Tamošnji župnik Paul Bourke posvjedočio je kako su Hrvati vjerni Crkvi te sudjeluju u redovitom životu župe zajedno s drugim katolicima, pripadnicima različitih etničkih skupina. Posebno je istaknuo da su Hrvati – osobito Dragan (Charles) Novosel – dali velik doprinos u izgradnji župne crkve sv. Petra, kada je 1967. godine valjalo u kamenu pješčaniku iskopati pod zemljom dovoljno prostora za nju. Dodao je kako je kasnije u proširenju crkve bušenje preuzeo njegov brat Franjo.

U zajedništvu s vlč. Lukom i Paulom biskup je predvodio euharistijsko slavlje u podzemnoj župnoj crkvi sv. Petra prigodom spomendana posvete bazilike sv. Petra i Pavla u Rimu. Dok je govorio o potresnoj činjenici da Hrvata u njihovoj raspršenosti ima i ovdje u australskoj pustinji, iskazivao poštovanje prema njihovoj mukotrpnj prošlosti, na licima tih hrvatskih ljudi mogla se čitati njihova teška iseljenička povijest i hrvatski nesalomljivi ponos. Podsjetio je na čudesnost hrvatskog opstanka, na iznenađujuću činjenicu postojanja svakog pojedinog prisutnog vjernika i kazao da je sve to djelo Božje nedokučive Providnosti i da mu je danas prigoda za sve to iskrenim srcem zahvaliti i moliti za vjernost Hrvata Bogu u domovini i iseljeništvu. Sutradan je posjetio radilište Franje Novosela. S nemalim iznenađenjem biskup je otkrio da u Coober Pedyju postoji ulica njegova imena, zaslugom Ante Čubelića, čija se kuća u njoj nalazi. Svoj pohod hrvatskim obiteljima u gradu pod zemljom završio je u kući Mladena Čapelja koja je u isto vrijeme i prodavaonica uradaka od opala. Biskupu je darovao nekoliko opala od kojih je onaj najljepši biskup odlučio postaviti na lik Gospe Voćinske kao sjećanje na svoj pohod australskim Hrvatima u pustinji i molitveni zavjet za sve hrvatske iseljenike upravo u svetištu koje pamti brojna hrvatska iseljavanja i useljavanja sve do najnovijeg dolaska kosovskih Hrvata u Voćin.

Nakon Melbournea biskup se 15. studenog uputio u Adelaidu gdje djeluje Hrvatski katolički centar Gospe Velikog hrvatskog krsnog zavjeta koji vodi vlč. Luka Pranjić. Ovdasnja zajednica broji više od 6000 vjernika. S nekima od njih biskup se susreo kad je u hrvatskoj kapeli služio svetu misu. Tom prigodom im je kazao da je znakovito što prvu svetu misu u Adelaidi služi u maloj hrvatskoj kapeli Velikog hrvatskog krsnog zavjeta iz koje oni po molitvi crpe Božju snagu i pomoć u izgradnji velikog hrvatskog vjerničkog srca u ovom južnoaustralskom gradu. Podsjetio je na bogotražiteljsko hrvatsko raspoloženje koje spominje i veliki talijanski pjesnik Dante Alighieri u svojoj *Božanstvenoj komediji* te je poželio adelaidskim Hrvatima da ostanu ustrajni na tom duhovnom putu djedova i otaca, i u iseljeništvu budu ispunjeni onom istom duhovnom snagom od koje i danas živi najveći broj Hrvata u domovini. Dobrodošlicu Slavonaca u Adelaidi biskup je zajedno s vlč. Lukom i

časnim sestrama klanjateljicama Predragocjene krvi, koje djeluju u ovom gradu, mogao iskusiti u domu Ante i Jadranke Edlić, podrijetlom iz Radovanaca u župi Velika. Biskup je posjetio sestre klanjateljice u njihovu samostanu i u njihovoj kapeli predvodio euharistijsko slavlje za Molitvenu zajednicu Predragocjene krvi Isusove. Sestre se bave socijalnim radom i uz pomoć volontera brinu se za starije Hrvate. Biskup je posjetio još jednu hrvatsku, slavonsku obitelj Zlatka i Vesne Šarić, podrijetlom iz Trenkova i Mihaljevaca kod Požege, veoma zauzeta u Hrvatskom katoličkom centru.

U subotu 20. studenog primio ga je adelaidski nadbiskup i predsjednik Australske biskupske konferencije msgr. Philip Willson koji je potvrdio svoje simpatije i potporu hrvatskoj katoličkoj zajednici u svojoj nadbiskupiji. Toga dana, u predvečerje svetkovine Krista Kralja svega stvorenog, biskup je u crkvi sv. Patrika predvodio euharistijsko slavlje za hrvatske katolike.

Budite ponosni na duhovnu baštinu

Susretom s Hrvatima u Hrvatskom katoličkom centru u Perthu koji vodi vlč. Nikola Čabraja 21. studenoga biskup je završio posjet Australiji. Na svetkovinu Krista Kralja predvodio je euharistijsko slavlje u hrvatskoj crkvi sv. Ane na kojem je dvadesetosmero mladih primilo sakrament svete Potvrde i četvero djece prvu Pričest. Ujedno je tim slavljem Hrvatska etnička škola u Perthu završila školsku godinu. Među brojnim vjernicima na misi je sudjelovao i hrvatski konzul u Perthu Hrvoje Petričević.

Biskup je istaknuo kako ovim slavljem završava snažni jednomjesečni slijed susreta s australskim Hrvatima i da želi u ovu zahvalnu svetu misu sabrati sve njihove tuge i žalosti, radosti i nade, moliti za svjetlo i snagu Duha Svetoga, osobito pertskim krizmanicima. Na temelju riječi sv. Pavla Kološanima ustvrdio je da se samo s Kristom mogu ostvariti prave hrvatske pobjede jer je on jedini Prvak u svemu te je pozvao nazočne da se natječu u svakom ljudskom

dobru, ali neka se ne prestanu s Kristom natjecati da s njime budu prvaci u životu jačem od smrti i da ga svjedoče svojim australskim sugrađanima kao pobjedničku snagu svoga naroda tijekom njegovih četrnaest stoljeća, ispunjenih ljudskim bezizglednim stanjima. Posebno je potaknuo krizmanike i prvopričesnike da budu ponosni na duhovnu baštinu svojih roditelja i da nastoje u njoj izgrađivati svoj život.

Nakon mise biskup se susreo s obitelji ma pojedinih krizmanika te pohodio obitelj Miroslava Bičanića u čijem se domu okupio veći broj Hrvata, među kojima i Slavonci iz Požege, Pleternice i Zagrađa. Sutradan se susreo s hrvatskim konzulom Hrvojem Petričevićem. Dotaknuli su brojna važna pitanja hrvatskog iseljeništa te zaključili kako bi hrvatska država i Crkva među Hrvatima trebali imati zajedničku strategiju glede hrvatskog iseljeništa, osobito glede pristupa drugom iseljeničkom naraštaju, ne miješajući se jedna drugoj u vlastite mjerodavnosti.

Obitelji Marinac uručena pomoć za bolesnog sina

Ivica Žuljević, ravnatelj Katoličke osnovne škole u Požegi, predao je 9. studenog obitelji Višnje i Željka Marinac novčani prilog za njihova teško bolesnog 14-godišnjeg sina Tonija koji se već dvije godine liječi od tumora mozga. Toni je brat Martine Marinac, učenice drugoga razreda Katoličke osnovne škole. Novac je skupljen priložima roditelja učenika škole, ali i akcijom prodaje različitih ukrasnih predmeta, uglavnom napravljeni od ekoloških materijala, koje su djeca izradila za vrijeme produženog boravka u školi. Djeci su u izradi pomogle volonterke Martina Čerti, Zvezdana Budoš, Marina Dimovski i Marijan Grubešić te vjeroučiteljica i voditeljica produženog boravka s. Karolina Mićanović i učiteljica Lucija Lucić.

– I ovom akcijom pomoći našim bližnjima želimo našu djecu odgajati da spoznaju kako nisu sami, da oko njih postoje drugi ljudi koji su možda u nekoj potrebi. Svakog čovjeka trebamo gledati kao našeg bližnjeg. Ovom prigodom želim reći da Martinina brata nosimo u svome srcu, molimo za njegovo zdravlje i njegovu obitelj kako bi im Bog dao snage te da osjete da nisu sami u poteškoćama. Želimo na ovaj način svjedočiti da živimo kao jedna obitelj koja zna dijeliti poteškoće s onima koji su nevolji, ali i radosti s onima koji slave – kazao je ravnatelj Žuljević.

Željko Marinac ovom je prigodom zahvalio ravnatelju, učiteljima, roditeljima, a najviše djeci. – Pomoć nam puno znači, ali još više nam znači spoznaja da netko misli na nas. Dirnulo nas je to što

su se djeca trudila nešto napraviti kako bi drugome pomogla. Nadamo se da nam ovakva pomoć više neće trebati – kazao je gosp. Marinac. (H.T. • Snimio: Duško Mirković)

Veliki broj novih ministranata

U požeškoj župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića na nedjelju Krista Kralja u ministrantsku je službu za vrijeme euharistijskog slavlja primljeno čak 16 novih ministranata, uglavnom učenika trećih razreda osnovne škole. To je do sada najveći broj novoprimljenih ministranata od 1976. godine, od kada župa postoji. U župi inače ima četrdesetak ministranata koji redovno dolaze na misna slavlja po svome rasporedu te subotom na susret ministranata.

Žarko Turuk, župni kapelan koji je vodio miso slavlje tijekom obreda primanja u ministrantsku službu, kazao je kako je velika čast i odgovornost služiti Bogu i Crkvi kod oltara. Župnik msgr. Vjeko-

slav Marić zahvalio je ovom prigodom roditeljima, prije svega majkama, a onda i bakama, koje su s ljubavlju djecu koja su primljena u ministrante slali u crkvu. Kazao je kako od njih očekuje da svojoj djeci i dalje budu potpora. – Roditelji koji imaju dijete kod oltara mogu slobodno računati na Božju pomoć i blagoslov. Svako dijete koje dolazi u crkvu kako bi ministriralo žrtva je za roditelje, žrtva za djecu, ali Krist je po žrtvi svijetu donio spasenje tako će po ovoj žrtvi doći blagoslov za vaše obitelji – istaknuo je msgr. Marić te ministrantima poručio neka nastoje da im duše budu bijele i čiste poput bijelih haljina koje nose kao poslužitelji kod oltara. (Lj. M. • Snimio: T. Ivčetić)

Kako iz srca izbaciti grijeh i tamu

U prigodi pripreve za svetkovinu Rođenja Gospodinova u požeškoj župi sv. Terezije Avilske održana je 28. studenog jednodnevna duhovna obnova za krizmanike i mlade. Obnovu je vodio vlč. Robert Mokri, ravnatelj požeškog Kolegija. Program je započeo projekcijom filma *Brača u vjeri* u Dvorani sv. Terezije Avilske o obraćenju sv. Pavla i istoimenog mladića današnjeg vremena.

Nakon filma mladi su u katedrali sudjelovali na pokorničkom bogoslužju. Slijedio je promišljanje o životu, o onome što nas može duhovno ispuniti. Obično se pitamo je li to bogatstvo, zdravlje, ljubav, ljepota, pobožnost ili nešto drugo što čovjeka ispunja. „Bog je“, kazao je vlč. Mokri, „jedino i pravo istinsko bogatstvo našeg života i jedini koji može u potpunosti ispuniti ljudsko srce.“ Voditelj je potaknuo mlade na promišljanje o ulozi Boga u njihovim životima te

kako mogu iz svoga srca izbaciti tamu i grijeh i na taj način stvoriti što više mjesta za Boga. Potom su mladi pristupili sakramentu ispovijedi.

Duhovna obnova nastavljena je večernjim misnim slavljem koje je predvodio vlč. Mokri u koncelecijaciji sa župnim vikarom Marijanom Pavelićem i đakonom Draženom Zrileom. Misno slavlje animirali su mladi. Nakon mise nastavljeno je zajedničko druženje u prostorima župnog dvora. (H. T. Snimio: Duško Mirković)

Klasičari obradovali osnovnoškolce

Učenici virovitičke Katoličke klasične gimnazije i pred ovogodišnji blagdan sv. Nikole posjetili su učenike OŠ Virovitica. Zajedno s profesorima,

nekoliko vrećica slatkiša te srcima ispunjenima radošću uputili su se svojim malim prijateljima. Nakon otpjevanih pjesama sveti Nikola im je podijelio slatkiše, a onda su osnovnoškolci izveli svoj program isprepleten pjesmom, recitacijama i dramskim prikazom. Potom su gimnazijalce upoznali s izradom keramičkih predmeta, a zajedno su izrađivali čestitke i družili se. Kućama su se vratili, kažu, bogatiji za jedno iskustvo, ljubav i radost koju su im uzvratili osnovnoškolci. (V. Sabo)

Volonteri Caritasa Kaptola i Požeških Seseveta izmijenili iskustva

Želimo da najviše koristi imaju naši bližnji

U župnoj dvorani u Kaptolu održan je 22. studenoga susret volontera Caritasa kaptolačke župe sv. Petra i Pavla te župe Svih svetih iz Požeških Seseveta. Kroz ovaj susret i jedan i drugi župnik: kaptolački preč. Nikola Jušić te sesvetski p. Tomasc Cybula te volonteri obaju Caritasa iznijeli su svoja iskustva u radu.

– Dobro je naći se i razmijeniti mišljenje i ideje, a ne biti ljubomoran. Kroz razmjenu ideja želimo da najviše koristi imaju naši bližnji – poručio je župnik Jušić.

Manuela Čakalić, voditeljica kaptolačkog Caritasa, potom je predstavila brojne aktivnosti u kojima ne sudjeluju samo volonteri nego se rado priključe i ostali župljani pa i djeca. Posebno je to izraženo u akcijama pečenja kolača koje se organiziraju u korizmi te u studenom

i prosincu. U župi se organiziraju i radionice na kojima se izrađuju upotrebn i ukrasni predmeti, a koji se potom prodaju. Od prikupljenog novca kupuje se hrana i ostale potrepštine za najsiromašnije župljane, a u dva navrata pomoglo se i teško bolesnima.

Sesvetski župnik Cybula predstavio je rad njihova župnog Caritasa koji djeluje pet godina i koji je do sada imao nekoliko većih akcija među kojima je bila i jedna za pomoć teško oboljelom župljaninu. Volonteri isto tako obilaze starije i usamljene župljane kojima nije potrebna neka materijalna pomoć, već više razgovor. Članovi obaju Caritasa izrazili su zadovoljstvo susretom na kojem su iznesene mnoge ideje kako poboljšati rad župnih Caritasa te tako pomoći što većem broju onih kojima je pomoć potrebna. (Lj.M. • Snimio: T. Ivčetić)

Pomoć za banjalučke prognanike u Smrtiću

U svojim predbožićnim susretima s ljudima u socijalnim teškoćama biskup Antun Škvorčević posjetio je 18. prosinca mjesto Smrtić u župi Gornji Bogićevci, gdje su se naselili brojni banjalučki prognanici. U pratnji župnika fra Ilije Stipića i tajnika Gorana Lukića susreo se s obitelji Jelice Ruždijevac i Marijane Knežević te sa starcima Anom Kujundžić i Rudolfom Jurišićem. U razgovoru s njima upoznao se s poteškoćama s kojima se susreću te s radošću Božića i u siromašnim okolnostima. Tom prigodom uručena je novčana pomoć za šesnaest obitelji iz župe Gornji Bogićevci. Biskup je zajedno sa župnikom posjetio i mjesnu kapelu u izgradnji u kojoj će za Božić prognanici moći prvi put slaviti svetu misu, koju su tijekom petnaest godina od svog progona imali u mjesnoj dvorani. (G. L.)

Pismo biskupa Škvorčevića prigodom Nedjelje Caritasa

Dok imamo vremena, činimo dobro svima

Prigodom Nedjelje Caritasa, koja se u Hrvatskoj slavi na treću nedjelju došašća, biskup Antun Škvorčević uputio je Pismo pod naslovom *Dok imamo vremena, činimo dobro svima* (Gal 6,10).

„Draga je to prigoda u kojoj želim izraziti duboku zahvalnost svima onima koji su tijekom minule godine očitovali u našoj Biskupiji svoju dobrotu i plemenitost, ljubav i samilosnu blizinu braći u nevolji, pomogli ljudima pogođenima nesrećama. Posebno zahvaljujem za pomoć koju smo vašom dobrotom mogli pružiti stradalnicima od poplava u našoj domovini i u katastrofalnim poplavama u Pakistanu. Apostolov poticaj *Dok imamo vremena, činimo dobro svima* (Gal 6,10) ohrabruje me da vas i prigodom ovogodišnjeg došašća i Nedjelje Caritasa pozovem na solidarnost s braćom i sestrama u našoj domovini kojima je dodijeljen križ siromaštva, teret starosti ili nemoć bolesti, da im u pripravi za Božić – kada slavimo *dobroćivost i čovjekoljublje Spasitelja našega, Boga* (Tit 3,4) – molitvom, prijateljskim posjetom ili darom iskažemo svoju pažnju. *Odlučite se za ono što je milo Gospodinu* (Ef 5,9)! Premda možda i sami trpíte zbog materijalnih nevolja i siromaštva, otvorite svoja srca i ruke za još siromašnije te im i svojim novčanim prilogom u Nedjelju Caritasa posvjedočite bogatstvo i snagu, veću i trajniju od materijalne. Tako ćete doprinijeti da Hrvatska nadolazećeg Božića bude manje okovana sebičnošću, da ne bude zemlja zla i nemoći, nego domovina u kojoj Bog, po nesebičnosti malih i jednostavnih ljudi, duhom svoje ljubavi pobjeđuje mrak. Po velikodušnosti darivanja za siromašne bili obogaćeni mirom u srcu! Neka na sve darovatelje prigodom Nedjelje Caritasa sude obilan Božji blagoslov“, završava biskup Škvorčević.

Brojne adventske akcije župnih Caritasa

Pomažu se obitelji lošijeg imovnog stanja, stipendiraju se i studenti

Vrijeme došašća uobičajeno je vrijeme kada župni Caritasi u našoj biskupiji organiziraju različite akcije kako bi prikupili novac, odnosno kako bi mogli pomoći najpotrebitijima u svojim župama, siromašnima i bolesnima.

– Cijeli smo studeni imali akcije izrade adventskih aranžmana za stol, vijenaca za vrata, božićnih aranžmana za groblje i za stolove. Pred Božić smo prodavali kolače, mlince i rezance. Svake nedjelje u adventu nešto smo prodavali. Za Božić smo posebno obrađovali deset najsirašnijih obitelji u župi, dvoje nepokretnih bolesnika koje inače često obilazimo. Prvi put smo odlučili stipendirati jednu studenticu iz naše župe čiji su roditelji su slabijega imovnog stanja – ističe Željka Pijević, voditeljica Caritasa požeške župe sv. Ivana Krstitelja.

I župni Caritas u Kaptolu, kaže njegova voditeljica Manuela Čakalić, ove je godine odlučio stipendirati jednog studenta. – S prodajom kolača počeli smo još u studenom, a tijekom prosinca uz kolače smo počeli prodavati i adventske i božićne aranžmane i ukrase. Radu našega Caritasa pomogla su i školska djeca koja su tijekom došašća skupljala novac u svoje kutijice koje su potom na Nedjelju Caritasa donijeli u župu – kazala je Manuela.

Akciju pečenja i prodaje kolača, kako ističe župnik požeške župe sv. Terezije Avilske Ivica Žuljević, uspješno je obavio i njihov župni Caritas uz pomoć brojnih župljanki. – Od prikupljenoga novca kupili smo namirnice i kućne potrepštine za božićne pakete našim najpotrebitijima obiteljima te im na taj način Božić učinili radosnijim – istaknuo je župnik Žuljević. (Lj.M. • Snimili: D. Mirković i A. Mandić

U Markovcu Našičkom akcija za pomoć bolesnoj župljanki Za Irenino ozdravljenje pekli kolače

U župi sv. Marka evangelista u Markovcu Našičkom članice župnog Caritasa i Djela Marijina organizirale su 14. studenog prodaju kolača koje su same ispeklye. Na taj način sudjelovale su u prikupljanju sredstava potrebnih za liječenje 27-godišnje Irene Grgić iz Vukojevaca.

Djevojska već više godina boluje od multiple-skleroze. Uslijed teške bolestizavršila je i fakultet, iako je zahtjevalo dodatni napro kako Irene, tako i njenih roditelja. Dugogodišnje liječenje iscrpilo je i materijalno obitelj Grgić. Liječnici su savjetovali operaciju, ali je to jedino moguće u Sloveniji, za što je bilo potrebno skupiti sedam tisuća eura. Članice Caritasa i Djela Marijina posjetile su 18. studenog obitelj Grgić i uručile Ireni iznos od 5.600 kuna koje su skupile prodajom kolača. Tim činom posvjedočile su zajedništvo Kristove ljubavi prema bližnjem i suosjećanja s ljudima u potrebi.

Irena je već drugi dan, nakon posjeta, otišla na operaciju u Sloveniju i za nekoliko dana se vratila. Operacija je uspjela i sada još slijedi oporavak u toplicama. Čuda se događaju onda, kada smo spremni pomagati i ljubiti i kada smo spremni primiti ljubav. (L. Gerendaj • Snimila: Lidija Gerendaj)

Biskup posjetio prognanike u Kovačevcu

U Kovačevcu pokraj Nove Gradiške živi oko šezdeset starijih prognanika iz Bosne i Hercegovine koje je i ove godine, 18. prosinca u pripravi za Božić, posjetio biskup Antun Škvorčević zajedno sa župnikom Pericom Matanovićem i tajnikom Goranom Lukićem.

U društvenoj dvorani slavili su svetu misu. Biskup je podsjetio gotovo sve nazočne stanovnike naselja kako proroci pozivaju da se otvori zemlja za Spasitelja. Rekao je kako je potrebno otvarati prozore naših kuća da u njih uđe zrak s kisikom, nužan za disanje, kako se otvaraju vrata kuće prijatelju i kako je za naš duhovni život važno otvarati srca za Boga te da će se tako najbolje pripremiti za Božić. U homiliji je istaknuo da je Isus začet po Duhu Svetom i da je po toj istoj snazi u trpljenju i smrti ostvario Božje djelo naše preobrazbe i spasenja. Podsjetio je prognanike kako i u njima Duh Sveti može ostvariti svoje djelo ako otvore svoja srca i mole kako bi njegovom snagom mogli praštati, biti strpljivi u nevoljama, ljubiti te tako doprinijeti da u Hrvatskoj život bude čovječniji. Na svršetku slavlja svim stanovnicima naselja podijeljena je novčana pomoć Požeške biskupije. (G. L.)

OBITELJ ANTUNA I IVANKE GRGIĆ IZ ŽUPE ZAPOLJE**Obiteljska molitva i nedjeljna misa ne propuštaju se**

Piše: Višnja Mikić • Snimila: Višnja Mikić i arhiva obitelji Grgić

Obitelj Grgić u Brđanima, filijali župe Mučeništva sv. Ivana Krstitelja Zapolje u općini Rešetari i te kako može biti ponosna jer u njoj živi žena i majka koja nosi titulu «Najuzornija hrvatska seoska žena 2010». Ivanka (37) diplomirana sanitarna inženjerka s upisanim doktoratom radi u Zavodu za javno zdravstvo Brodsko-posavske županije, a kad dođe s posla kući, čekaju je poljoprivredni radovi i poslovi. Suprug Antun (44.) nositelj je Obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva „Grgić“, koje uzgaja ratarske kulture: šećernu repu, soju, pšenicu, kukuruz i Ivanka (37). U poslovima im pomaže i baka Reza (73), Antunova mama.

Najuzornija hrvatska seoska žena

Ove jeseni, na tradicionalnoj 11. po redu manifestaciji, pod pokroviteljstvom Mini-

Za brak je pogubno ako u njemu nema kvalitetne komunikacije

U organizaciji Obiteljskog centra „Pro vita et familia“ Požeške biskupije tijekom listopada i studenoga održane su duhovne obnove za bračne parove katedralnog, pleteničkog, novokapelačkog i novogradiškog dekanata. Duhovne obnove na temu komunikacije u obitelji vodio je p. Zvonko Šeremet, duhovni savjetnik u Obiteljskom centru. – Da obitelj može funkcionirati kao obitelj, potrebno je imati obiteljski duh. On se sastoji od nekoliko elemenata: razgovora, govora tijela, zajedničke molitve i zajedničkog rada – kazao je p. Šeremet.

Posebno je upozorio na najčešće probleme vezane uz komunikaciju. – Kvalitetan razgovor podrazumijeva iskrenost, želju za slušanjem, nikako ne bi smio uključivati optuživanje, a posebno bi trebao uvažavati činjenicu da su muž i žena ravnopravni. Ako nema nekih od ovih osnovnih elemenata, onda je to nekvalitetna komunikacija. Na kvalitetnu komunikaciju u braku utječe odgoj u obiteljima iz kojih dolaze bračni parovi. Međutim, nije to ono što je najgore. Ako po ulasku u brak nismo spremni učiti i mijenjati se, to je ono što je za brak najgore – objasnio je p. Zvonko. (Lj. M.)

starstva poljoprivrede, ribarstva i ruralnog razvoja, Ivanka je u Pazinu proglašena najuzornijom hrvatskom seoskom ženom, gdje je predstavljala svoju županiju, općinu, mjesto i bila jedina iz slavonske regije. Trebalo je puno priprema u kratkom vremenu i ispuniti sve kriterije iz pravilnika natjecanja, ali rezultat je bio sjajan. Uz svoj štand, s proizvodima obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, u raskoši ručnih radova, u narodnoj nošnji, ova skromna žena zaslužila je najviše ocjene žirija. Poslije natjecanja ugostila je u obiteljskom domu predstavnike Ministarstva, lokalne zajednice, Udruge žena „Brđani“, rođake i prijatelje i sve koji su joj pomogli u pripremi i odlasku na manifestaciju. Uz izložbu starih svetih zidnih slika i staroga porculana, sve je goste počastila i na taj način zahvalila za svaku pomoć i suradnju.

Rasti uz ‘mudre sijede glave’

Ivanka je odrasla u rodnim Brđanima, u sedmeročlanom obitelji, učila, pomagala svojima u poljoprivrednim poslovima.

– Roditelji su me odgajali u vjeri i poslovima, ali su im puno pomagali djed i baka. Mislim kako je prednost rasti uz „mudre sijede glave“, pa tako danas odgajamo i našu djecu. Svekrva je stalno s njima. Radi s nama na poljoprivrednim površinama, radi i sve u kući, a uvelike sudjeluje u odgoju naše djece – kaže Ivanka.

Dok smo pričali, sjuriše se s kata obiteljske kuće tri kuštrave glave. Pozdravile su nas trinaestogodišnja Lucija, dvije godine mlađa Karla i osmogodišnja Ana. Lucija je učenica Osnovne glazbene škole u Novoj Gradiški, svira svakodnevno glasovir dok mlađe seke slušaju i uživaju.

Cijela obitelj u Pokretu fokolora

Suprug Antun kaže da mu je na prvom mjestu obitelj i vjera, pa onda OPG i sve drugo. Ivanka je članica župne liturgijske skupine, povremeno, u skladu s mogućnostima, pjeva u crkvenom zboru, a cijela obitelj je u Pokretu fokolora, (djeca u skupini „Gen 4“). Prisjetila se Ivanka i svog prvog hodočašća u Svetu zemlju:

– Bilo je prekrasno. Pošla sam onamo s hrvatskim hodočasnicima, a izvrstan vodič bio je franjevac, „naše gore list“, fra Tomislav Vuk, rodnom iz Cernika, koji boravi i predaje studentima u Jeruzalemu. Sveta mjesta na mene su ostavila veoma snažan dojam. Željela bih se još jednom onamo vratiti i osnažiti na tim izvorima

vjere – kaže Ivanka. Suprug Antun dodaje da su redovito na nedjeljnim svetim misama. Dio obitelji je polazio na zornice, a obiteljska se molitva ne propušta.

Sklad i ljubav

Budući da smo Grgiće posjetili u ovo predblagdansko vrijeme, u dane pripreve za Božić, naša domaćica je, podijelivši s nama trenutke uz kavu i domaće kolače, uputila poruku čitateljima Zajedništva:

„U ovo predblagdansko vrijeme želim svim obiteljima obilje sreće, mira, ljubavi i blagostanja, uz međusobno uvažavanje i toleranciju. Samo na taj način možemo biti navjestitelji Radosne vijesti i možemo ljubiti druge, kao što je ON ljubio nas“.

ŽUPA SV. ANTUNA PADOVANSKOG U STAROM PETROVU SELU

Jedna redovnica i četiri svećenika podnijeli su mučeničku smrt

Piše i snimila: Višnja Mikić

Župa sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu osnovana je 1766. godine, pa će sljedeće godine obilježiti 245. rođendan. Pripadaju joj filijale Godinjak, Tisovac, Oštri Vrh, Gornji i Donji Crnogovci, Vladisovo i Starci. Ima oko 900 domaćinstava s oko 3000 duša. Nažalost, broj stanovnika je u opadanju, svake godine je sve više umrlih, a sve manje rođenih, prošla je godina bila najnegativnija: 54 vjernika su umrla, 26 ih je kršteno. Sve je manje i vjenčanih parova, a puno je mladića – neženja starijih od 25 godina.

Više od dva stoljeća stara crkva

Godine 2007. župna je crkva obilježila 230. obljetnicu. Gradnja je počela 1772. godine sredstvima, odnosno doprinosom župljana, a dio troškova podmirila je carica Marija Terezija. Crkva je blagoslovljena 1775., a 1777. i posvećena. Svetište je oslikano 1819., orgulje su nabavljene 1901., a vitraji na prozore tridesetak godina kasnije. U Starom Petrovu Selu još su tri kapelice, a u svakoj filijali nalazi se kapela posvećena zaštitniku sela. Kako nam je rekao upravitelj župe i dekan Novokapelačkog dekanata preč. Antun Prpić, tijekom 2007. godine kontinuirano su obilježavali obljetnicu gradnje župne crkve, uglavnom sadržajima duhovne naravi. Vjernicima su se svojim programima predstavile redovnice klanjateljice Krvi Kristove, koje su nekad djelovale u župi, zatim kćeri Božje ljubavi te bogoslovi. Uprilježene su mnoge aktivnosti i različiti sadržaji: duhovne obnove vodili su fra Zvezdan Linić i fra Miroslav Bustruc, župu je posjetio i vjernicima o povijesti župe govorio dr. Stjepan Kožul.

Živa je crkva aktivna

Župa ima aktivno Ekonomsko i Pastoralno vijeće, vrijedno rade volonteri Caritasa, ministrantsku zajednicu čine 23 člana. U kolovozu ove godine ministranti su

sa svojim župnikom i vjeroučiteljem bili sudionici Međunarodnog hodočašća ministranata u Rim, čime ih je župnik nagradio za njihovu revnost. U župi aktivno i kvalitetno pjeva crkveni zbor, postoji skupina čitača, molitvena zajednica Krvi Kristove. Veću pozornost dajemo pripremi Dana zahvale za Božja dobročinstva, a od prije nekoliko godina organiziramo Dan ministranata. Jednom godišnje okupe se u župnom dvoru svi ministranti s roditeljima radi druženja i razgovora. Prilika je to zahvaliti roditeljima što dopuste djeci ministrantsko služenje u župi i što ih potiču na to. Dosta pozornosti posvećujemo pripremanjima tijelovske procesije, zatim Cvjetne nedjelje i obredima Vazmenog trodnevlja. Na Veliki petak organizira se cjelonoćno klanjanje. Već godinama se organizira i tradicionalno taborovanje djece i mladih. Njih 40-ak boravi u nedalekom izletištu Jambrovac, gdje uz sport, druženje i igru svakodneвно imaju svetu misu i duhovni program – kaže župnik Prpić.

Bogati duhovnim zvanjima

Iz župe je poteklo dosta svećeničkih i redovničkih zvanja. Tri su aktivna svećenika, od kojih je jedan redovnik, misionar Krvi Kristove. Tu je i jedan časni brat te nekoliko redovnica. Trojica svećenika su proteklih godina napustila ovaj svijet. Mogu slobodno reći da je ovo župa mučenika. Tu je sestra Jula Ivanišević, jedna od Drinskih mučenica, a više svećenika podnijelo je mučeničku smrt u vrijeme Drugog svjetskog rata ili neposredno poslije njega. Među njima su Ivan Šimunović i Ivan Đanić, ali i Antun Đurić iz

Vrbove (koja je tada bila u sastavu staropetrovoselske župe) te Ivan Miletić, koji je ovdje rođen i kršten, a bio je svećenik Sarajevske biskupije – ističe Prpić.

Broj mladih u župi sve je manji što je inače sudbina većine seoskih župa. Odlaže u školu ili na fakultet izvan mjesta življenja, a rijetki se vraćaju. Unazad šest godina župa se smanjila za stotinjak osoba i polako postaje staračka.

Zadnjih nekoliko godina u župi se puno radilo. U potpunosti je obnovljen toranj i kompletno krovništvo. Predstoje radovi na žbukanju cijele crkve. Uz 230. obljetnicu župne crkve izdan je kvalitetan vodič. On će ostati generacijama koje dolaze kao dokaz aktivnosti i djelovanja žive crkve i sakralne baštine u povijesti ove župe.

Trebamo se držati zajedno

Kao narod i kao vjernici, trebali bismo se više držati zajedno. Čini mi se da nas pomalo uništavaju razjedinjenost i nesloga. Oni, koji su to željeli ovom narodu i Crkvi, ipak za sada, barem djelomično, uspijevaju. Valja se vratiti izvoru zajedništva i zajednice, a to je Isus Krist, sam Bog. Njegovim rođenjem dogodio se Božji zahvat u ljudsku povijest. Božić je naš susret s Bogom – kaže župnik Prpić.

Postavljen Memorijal »U Marijinu naručju« pokraj voćinske crkve

Dostojan i poseban izraz pijeteta prema voćinskim žrtvama

Piše: Sanja Najvirt • Snimili: D. Šantoši i D. Mirković

Iako je motiv 'Pieta' ili 'oplakivanja Krista', odnosno prikaz Blažene Djevice Marije koja u krilu drži beživotno tijelo svojega sina, jedan od čestih i svakako najdirljivijih motiva kršćanske ikonografije koju poznaje povijest umjetnosti, uvijek je u realizaciji jednako snažna i izazovna. Zbog svoje duhovnosti, ali i osobite simbolike koja granice ljudske boli i tuge pomiče u središnji misterij kršćanstva u Isusovoj muc i žrtvi za čovjeka te bezgraničnoj ljubavi Boga za čovjeka, upravo je motiv 'Pieta' dobio svoje istaknuto mjesto uz novoobnovljenu crkvu Gospe Voćinske, razorenu i uništenu za nedavnoga rata.

Suzdržana dramatika

Memorijal »U Marijinu naručju« iznimno je snažan rad akademskoga kipara Josipa Poljana, doajena hrvatske sakralne skulpture, koji se izdvaja svojom autentičnošću u izvedbi i kompozicijskim rješenjem. „Motiv 'Pieta' Poljan nosi u sebi posljednjih desetak godina i razrađuje ga još od kraja 1990.-ih kada je izradio prve skice za nikad ostvareni spomenik stradalnicima Domovinskoga rata u Karlovcu. Od tada je mijenjao broj uključenih figura, varirao njihove geste i tražio rješenje za težak zadatak – kako kiparskim jezikom izraziti misao? Kako vjerodostoj-

no izraziti emociju? Kako bol stvrdnuti u skulpturi? Tjelesnim posvjedočiti duhovno? Čini se da je Poljanovo traganje za 'Pieta' konačno završeno ovom velikom kompozicijom za Voćin“, ističe u svojem prikazu ove Poljanove sakralne skulpture povjesničar umjetnosti Davorin Vujičić, dobar poznavatelj autorova umjetničkog opusa. Na mramornom postamentu Poljan snažnu scenu mučeništva prikazuje trima figurama – Marije koja sjedi držeći na koljenima mrtvo Isusovo tijelo dok iza nje stoji Ivan, lagano je pridržavajući rukom. Vujičić upravo u ovoj skulpturi vidi sve važne odlike Poljanova rukopisa u svim njegovim metierskim i umjetničkim dimenzijama. „Proporcije njegovih figura su skladne, a pokret uvjerljiv, dramatika koja je prisutna, ali suzdržana, izvire iz središta kipa i očituje se na nemirnoj površini, i to ne u kakvoj gromoglasnoj, patetičnoj gesti. Poljanova 'Pieta' posjeduje finu ravnotežu između unutarnje napetosti i izvanjskog sklada, no donosi još jedan vrlo izražajan detalj koji na osobit način obilježava skulpturu“, kaže Vujičić referirajući se na djela iste tematike u povijesti umjetnosti gdje se lik Marije koja drži Kristovo tijelo najčešće prikazuje s pognutom glavom zagledanom u vlastitu patnju ili s pogledom usmjerenim u daljinu, izvan kadra.

Intenzivna komunikacija

Nema puno primjera poput Poljanova gdje je komunikacija između likova majke i sina tako intenzivna, neponovljiva i jasna, a u prikazu voćinske 'Pieta' upravo je to ključnim i središnjim prizorom

izrazite sugestivnosti. Vujičić apostrofirao prizor u kojemu Marija ne oplakuje mrtvo tijelo, već pridržavajući Isusovo lice rukama, približava svoje lice njegovu, zagledana upravo u njega dok je lik Ivana sućutan, djelomično uključen u radnju, stoji odvojen od majke i sina prepuštajući im u potpunosti trenutak intimnog i bezglasnog dijaloga. Kompozicija je odlivena u bronci, a i vodoravni kamenu postament Poljan je želio kiparski obogatiti. Uz grb Požeške biskupije i imena nevinih voćinskih žrtava mučki ubijenih u prosincu 1991. godine, na dvjema dužim stranicama proteže se reljefni friz s prikazom procesije s biskupom i mještanima Voćina u molitvi.

Karakteristika gotike

Motiv 'Pieta' jedan je od karakterističnih u razdoblju gotike pa se i tom činjenicom uklapa u prostor rekonstruirane i novoobnovljene, no izvorno gotičke crkve i marijanskog svetišta u Voćinu. Ona nosi ovaj puta i snažnu spomeničku dimenziju kao dostojan i poseban izraz pijeteta prema voćinskim žrtvama. Podsjetnik je na tragediju i stradanje koju je Voćin sa svojim mještanima prošao za Domovinskoga rata, a autor skulpture nije slučajno odabran. Više od šest desetljeća prisutan je na hrvatskoj likovnoj sceni, umirovljeni je profesor i dekan ALU-a, a u vremenu nakon II. svjetskog rata, nesklonoga sakralnoj umjetnosti, Josip Poljan jedan je od prvih koji su stvarali za crkvene prostore pa su sakralne teme upravo obilježje njegova umjetničkog i nesvakidašnje bogatog kiparskog opusa.

Dr. Josip Pazman, svećenik, profesor, političar, urednik katoličkih glasila

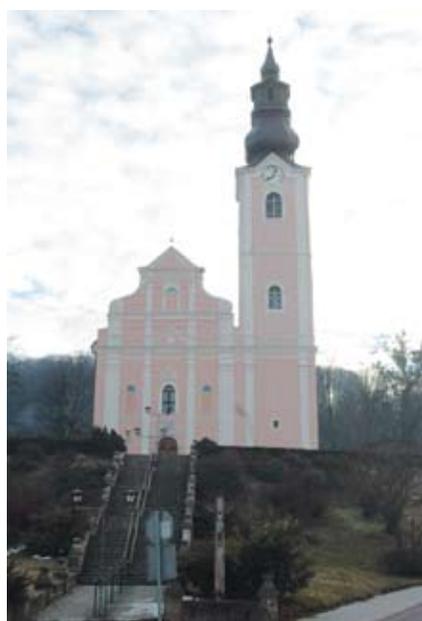
Nepokolebljiv svećenik velike naobrazbe i bogate kulture

Doktor Josip Pazman (1863. – 1925.) živio je u nemirnim vremenima društvenih, gospodarskih, nacionalnih, političkih, vjerskih i drugih promjena, previranja i sukoba pa onda nije ni čudo da je s jedne strane bio poštivan i hvaljen, a s druge neshvaćen, progonjen, bačen u zatvor zbog svojih ideja i djelovanja. Bio je svećenik, profesor velike naobrazbe, bogate kulture, veoma radin, nepokolebljiv. Iza sebe ostavio je velika djela. Obogatio je svojim radom Crkvu i hrvatski narod. Neka njegova započeta djela postoje i danas premda se o tome malo zna.

Dekan fakulteta i rektor sveučilišta

Josip Pazman rodio se 18. veljače 1863. godine u Pakracu gdje je završio pučku školu. Godine 1877. postao je pitomac Nadbiskupskog orfanotrofija u Požegi i proživio četiri godine u zgradi sadašnje Požeške biskupije u Požegi (1877. – 1881.). Prva četiri gimnazijska razreda završio je u požeškoj gimnaziji, a zadnja dva u Nadbiskupskom sjemeništu i gimnaziji u Zagrebu gdje 1883. polaže i ispit zrelosti. Nakon toga odlazi u Rim u Njemačko-ugarski zavod te na sveučilištu Gregoriana najprije doktorira iz filozofije 1887., a zatim 1890. godine iz teologije. Za vrijeme teološkog studija pohađa predavanja iz crkvenog prava te nakon položenoga 'strogog ispita' postiže diplomu iz te znanosti. U to vrijeme sudjeluje i u rješavanju zadanih slučajeva (*casus constientiae*) na zadovoljstvo slušača i profesora.

Vrativši se iz Rima, dr. Pazman je

imenovan 1890. godine profesorom klasične filologije u Nadbiskupskom sjemeništu u Zagrebu, sljedeće godine postaje nadstojnik klerika u sjemeništu, a 1892. imenovan je propovjednikom za učenike niže realke. Godine 1894. postaje suplent na Katedri moralne teologije Bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, a dvije godine kasnije izvanrednim profesorom moralnog bogoslovja; za redovitog profesora promaknut je 1909. godine. Bio je dekan Bogoslovnog fakulteta (1915./1916.) i rektor sveučilišta u Zagrebu za ak. god. 1912./1913.; sljedeće je godine prorektor sveučilišta.

Prvi rektor Zavoda sv. Jeronima

Kratak, ali veoma plodan bio je Pazmanov povratak u Rim. Naime, hrvatski ga biskupi šalju u drugoj polovini 1900. u vezi s radom oko Zavoda sv. Jeronima. Bila je želja da i Hrvati, kao i drugi narodi, imaju u središtu kršćanstva ustanovu za svećenike koji bi na rimskim sveučilištima usavršavali svoje znanje. Postaje rektor crkve i predstojnik Bratovštine sv. Jeronima te upravitelj i prvi rektor modernog Zavoda sv. Jeronima. Naime, apostolskim pismom *Slavorum gentem* (1. kolovoza 1901.) pape Lava XIII. (1878. – 1903.), a koje je dobrim dijelom Pazmanovo djelo – ustanovljen je 1901. godine Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima u Rimu. Znali su to i oni koji su svojatali Zavod (Talijani, Mađari, Austrijanci, a i Srbi preko Crne Gore). S apostolskim pismom oni se nisu mogli pomiriti te su nastojali spriječiti svim silama pa i fizički njegovu provedbu. Jasno, glavni je krivac bio rektor kojega zagrebački nadbiskup Posilović povlači da bi talijanska vlada povukla svoga povjerenika. No, premda je Pazman bio žrtva protuhrvatskih spleta, ipak je izvršio djelo zbog kojega je bio poslan u Rim. Krajem studenoga 1901. vraća se u domovinu slavjen od naroda kao narodni junak.

Urednik katoličkih glasila

Prije nego što je počeo 1910. godine uređivati *Bogoslovnu smotru*, dr. Pazman je bio urednik *Glasnika sv. Josipa*, i to od 1895. do 1900. te od 1923. pa do smrti. Uređivao je i *Katolički list* od 1904. do 1912. „Bio je utemeljitelj Hrvatskog katoličkog tiskovnog društva na dionice (1905.) te uredio tiskaru toga društva (1907.) u kojoj su se tiskali mnogi listovi,

a jedan je i od osnivača Katoličkog kasina. Imenovan je i u odbor Apostolata sv. Ćirila i Metoda pod zaštitom Blažene Djevice Marije. Zauzima se i za osnivanje Društva sv. Cecilije te je bio veliki pobornik osnivanja Marijine kongregacije.

Dr. Pazman je napisao nekoliko knjiga, mnoštvo članaka, rasprava, recenzija, prikaza iz različitih područja teoloških znanosti, a najviše iz crkvenoga prava i moralne teologije. Sigurno najznačajniji njegov rad, koji je do danas ostao u rukopisu, jest prijevod prvog zakonika Crkve *Codex iuris canonici* iz 1917. godine.

Zastupnik u Hrvatskom saboru

Bavio se i politikom želeći i na taj način pomoći ugroženom hrvatskome narodu. Bio je član Stranke prava i zastupnik Novogradiškoga kotara u Hrvatskom saboru. Nakon stvaranja jugoslavenske monarhije Pazman, kao i drugi istaknuti hrvatski intelektualci, dolazi na udar novih vlasti te je uhićen 25. ožujka 1919. U zatvoru ostaje do kraja veljače 1920., a da nikada nije bio preslušan niti izveden pred suca. Dok je još bio u zatvoru, umirovljen je u pedeset i šestoj godini života. Nakon zatvora, s malom penzijom, živi doista siromašno obavljajući crkvene službe (brinitelj ženidbene veze, cenzor knjiga...) koje su se obavljale bez ikakve plaće.

Ipak, za blagdan Svih svetih 1923. imenovan je upraviteljem župe sv. Petra u Zagrebu, u veljači 1925. papa Pio XI. imenuje ga prelatom. Župničku službu je vršio s oduševljenjem, ali kratko. Naime, već 5. prosinca 1925. godine umire. Pokop dr. Josipa Pazmana „bio je sproved kakav se u Zagrebu rijetko vidi“.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: fra Zlatko Papac

BOŽIĆ

Smije li se ponoviti: Premda Božić slave svi kršćanski narodi svijeta, ipak: Hrvati imaju najljepše ime za veledan Isusova Rođenja. Božić je i ime Novorođenoga i naziv blagdana i najdraži dan i blagdan godine.

Božić slave svi kršćanski narodi. Ipak! Stari su Hrvati Božić slavili najčudesnije, najhrvatskije i najblagdanskije. Božić je za Hrvate naprosto Blagdan! Svetkovi-na! Svehrvatski dan i blag-dan!

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODINOVA

Svi smo mi na krštenju dobili svoje ime, po kojem smo znani. Svatko nas zove i poziva našim imenom. Danas slavimo dan i blagdan kad je tjeloviti Bog prozvan i nazvan imenom Isus. On je Isus-Spasitelj. Ime je i značenje, sadržaj života. Bog je u Isusu postao ljudima Spasiteljem!

Izaija to preriče čudesnom riječju: sluga. Bog je došao čovjeku poslužiti da bude čovjeko--spašenik. Došao je čovjeka pozvati na put u nebo i nebeski svijet. Došao je čovjek i ljude učiniti ljudima Božjega roda, djecom Božjom. Smije li se nastaviti? Dapače! Budući da smo i mi postali Božjega roda – sinovima i kćerima Božjima, onda smo i mi službenici jedni drugima: da svi budemo djeca Božja!

DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

Oprostili smo se s najdivnijim vremenom godine – s božićnim vremenom. Danas ulazimo u vrijeme kroz godinu koje ćemo slijediti do 34. nedjelje kroz godinu. I ovdje nas sada prati i svjetuje prorok Izaija. Bio je s nama u došašću, slušali smo ga u božićnom vremenu, slušamo ga evo i na početku nedjelja kroz godinu. Izaija je najčitaniji prorok u liturgiji. Njegova je knjiga pjesma Božjeg svijeta u vremenu.

Današnji nam odlomak predslavlja slugu Božjega. Najprije je to sam Isus. On

Na Božić slavimo sreću: da je Bog postao čovjeku i ljudima sličan. Time je odmah pozvao i postavio mjeru pravoga čovještva: biti Bogu sličan! To je nebesko-božanska dimenzija čovjekova bića i života. Čovjek je naprosto – Božja mjera čovještva!

Dok vam čestitam Božić, čestitam vam i blagdan Isusova Rođenja i blagdan hrvatskog naziva za Novorođenoga Bogočovjeka iz Betlehema!

Petar jednostavno nastavlja istom mišlju vodiljom. Bogu se sviđjelo pozvati sve ljude u rodbinstvo sa sobom. Poslao nam je Sina da sami postanemo i budemo sinovi u Sinu. Stoga je današnji dan dan ispita: jesmo li oni koji moramo biti? Ili moramo brže-bolje premisliti sebe i svoj život te krenuti na put hodočašća: hodočastiti k čaru i ljepoti svoga Bogosinstva!

Evandjelje nam donosi svečani čas Isusove inauguracije. Prestalo je vrijeme skrovitosti, On stupa u javnost. A da bi to i ljudi prepoznali, nad Isusom se otvaraju nebesa i Isusov Bog proglašava Isusa svojim Poslanikom u svijet u povijest; da izvrši djelo Božje.

je došao poslužiti Bogu da bi se Božji svijet prenio u čovječanstvo. Došao je poslužiti i ljudskome rodu, da bi mogao stupiti u blizine Božje. Došao je poslužiti svakom čovjeku, da postane i bude Božjim čovjekom!

Zato nas Pavao i naziva na početku Poslanice Korinćanima: posvećenima u Kristu Isusu. Budući da smo posvećeni, onda smo odmah i pozvani da budemo sveti! I cijele bismo se godine morali pitati: jesmo li oni koji trebamo biti? Jesmo li sveti? A da bismo to mogli biti: Pavao

TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

Slušamo jednu od najljepših himni, što ih je ispjevao Izaija. Čudesno opisuje nastup Isusa iz Nazareta u zemlji Zebulunovoj i zemlji Naftalijevoj. Smijemo li u istom stilu nastaviti s pitanjem: A je li sličan Isusov nastup i pristup u zemlji Hrvatskoj? Jesmo li mi još uvijek zemlja u koju Isus ima pristup? Jesmo li zemlja koja iz mraka izlazi da bude obasjana Isusom--Svjetlom? Čar zemlje Zebulunove i Naftalijeve bijaše u tome što je bila obasjana Suncem – Isusom Kristom! A je li čar zemlje Hrvatske da jest i što jest

DRUGA NEDJELJA PO BOŽIĆU

Današnji se odlomak Sirahove knjige otvara imenom Novorođenoga. Ime mu je Mudrost! On, Božja Mudrost, došao je k nama: biti Učiteljem mudrosti. Drugim riječima: došao nas pozvati u nebo i nebeski svijet. Stoga je uistinu mudar samo onaj koji živi po Božju. Mudar čovjek čita i sluša Božju riječ.

Sin Božji stigao je k nama i među nama se udomio da nam bude Učiteljem. Kršćanin stoga njegovu riječ uzima u ruke i čita je svakoga dana. Kršćaninu je Božja riječ učiteljica i voditeljica života.

Zato Pavao i govori svoj eulogij – pohvalnicu Isusovu Bogu, koji nam je poslao Sina – Mudrost svoju, da nam bude učiteljem života. Blago onima, koji su mu učenici, makar morali i trnovitim putem kroz život hodočastiti prema nebu i nebeskome svijetu. Oni su isto tako blagoslovljeni jer su pozvani u nebo i nebeski svijet.

Evandjelje je božićno – veličajna pohvalnica Isusu – Riječi Božjoj. Ovo je najsvetiji velespjev svjetske i biblijske književnosti. Velikani su ga kršćanstva učili naizust na mnogo jezika – biblijskih i svjetskih. Jesi li i ti među tim velikanima?

nam je u pozdravu rekao da to nije nešto naše, nego je to nama darovano. Stoga nas i pozdravlja: Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista! Krist je k nama poslan i k nama došao da budemo sinovi i kćeri Božji!

Kad je Ivan Krstitelj ugledao Isusa, odmah je u njemu i prepozao Boga – Jaganjca Božjega! I nas mnogi vide i gledaju! A prepoznaju li u nama i na nama Bogosinstvo? Prepoznaju li nas, kao sinove i kćeri Božje?

obasjana Isusom Kristom?

Nastavljamo Pavlovu Poslanicu Korinćanima u kojoj Pavao i nas zove i podsjeća. Da ne budemo razdijeljeni. Svi smo zvani i pozvani: biti Isusovi učenici. I u konačnici već na zemlji – nebesnici! Jesmo li barem ponosni na to izabranje i poziv?

Evandeoski je odlomak čudesni opis Isusova dolaska i nastupa u zemlji Zebulunovoj i Naftalijevoj. Ta zemlja bijaše obasjana Suncem-Isusom! Odmah se pitajmo: je li i zemlja hrvatska obasjana istim suncem – Isusom Kristom?

Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas prelazimo od proroštva Izaijina u Sofonijevo proroštvo. To je nekako kao kad prelazite iz zemlje hrvatske u neku drugu. Obje su zemlje, slične doduše, a ipak različite. Tako su i ova proroštva u Bibliji.

Sofonije nas zove: da tražimo Gospodina, da tražimo pravdu i sve ostale kvalitete Božjega svijeta. Jer, ne budemo li takvi, pitanje je hoćemo li uopće opstati. Prorok izričito tvrdi: pustit ću da u tebi opstane samo skroman i čedan narod. Kojega li epiteta! A mogu li se primijeniti na mene, na tebe, na ljude oko nas?

ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Čudesni odlomak Knjige Sirahove podsjeća nas na čudesni dar slobode kojom nas je sve obdario Stvoritelj i Bog. A sloboda je u tome i po tome da umijem i znam birati ono što je dobro, lijepo, nebesko i Božje. Kad god biram nešto drugo – negativno – onda nisam slobodan nego se ravnám po zloj ljudskoj naravi koja je zbog grijeha okrenuta od dobra.

Pavao navješćuje Mudrost – ali ne mudrost ovoga svijeta, nego Mudrost Božju. Odmah se pitajmo i važimo: rav-

Stoga nas Pavao i poziva da gledamo – promatramo jedni druge, i da važemo: čiji smo, kome pripadamo. Jesmo li Božji ili ne-Božji? Jesmo li mudri ili ljudi u ova-kvu življenju?

I imamo proslov Isusove blagovijesti s brda blaženstava! Nikad nitko – ni prije ni poslije Isusa – nije počeo svoj proglas-govor kao Isus. Isusov je proslov-proglas-jedinstven. Stoga bismo ga trebali znati naizust. Učimo se velike riječi i divne Isusove govore pohranjivati u svoja srca i u svoje pamćenje. Živimo po ovome i go-vorimo slično Isusu Kristu!

namo li se po svjetskoj mudrosti ili po Mudrosti koja je Božja. Jer – po čemu ili po kome se ravnám, i sam postajem sličan i takav.

Evangelist Matej opisuje Isusa koji je došao k nama na svijet da bude Učite-ljem neba i Božje mudrosti. A ono što on donosi i naučava ima vječnu i neprolaznu trajnost. I čuda li? Tko god se prikloni ovom nauku i tko god Isusovu riječ uzme za pravilo života i sam postaje mu-dar. Upućuje se na put u nebeski svijet.

OSMA NEDJELJA KROZ GODINU

Izaijinom riječju predstavlja nam se i legitimira naš Bog. On je uvijek naš i uz nas. On nas nikada ne zaboravlja. Ako je to kod ljudi i običaj, da zaboravljaju jedni druge, kod Boga to nije. Koje li sreće za svakoga od nas! S nama i uz nas uvijek je naš Bog. Odmah se i upitajmo: jesmo li mi uvijek uz Boga i s Bogom?

Nastavljamo Pavlovu Poslanicu Korinćanima. Pavao nas zove i potiče da budemo prepoznatljivi. Nas je Krist izabrao i pozvao. Ne bismo smjeli zaboravljati na svoj poziv i zvanje. Budimo,

što jesmo, makar nas ljudi i ne držali takvima. Ljudsko će i onako brzo proći. A Božje je vječno. Kamo sreće, ako smo okrenuti i naslonjeni na Gospodina!

Matej je još odriješitiji! Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Mogu biti samo Božji ili ne-božji. Mogu biti svet ili proklet. Mogu svjedočiti nebo ili pakao. Svatko i uvijek stoji pred izborom. I to se događa svakog dana iznova. Samo je krštenje zauvijek. Ali živjeti kršćanski – to je poziv i obveza svakoga dana iznova i svakoga časa iznova!

PETA NEDJELJA KROZ GODINU

Opet smo u Izaiji proroku. Danas nas podsjeća i moli da dijelimo svoj kruh s gladnima, da uvedemo pod svoj krov beskućnike i da odjenemo onoga koga vidimo gola. Kao da je Izaija suvremenik naših dana, kad nas je neprijateljski vjetar s Istoka pomeo na cijeloj granici zemlje nam i države Hrvatske. Bože, koliko samo bijaše potrebnika? Koliki bijahu bez ikakva razloga prognani iz svojih domova – samo zato da zlikovci s istoka prošire svoje granice. Jesmo li u teškim vremenima bili i ostali ljudi – srca samilosna i susretljiva?

Pavao u Poslanici Korinćanima opisuje svoj dolazak u Korint – i po svojoj riječi i osobno. Trebalo bi ovo čitati mnogo puta da učimo kakvi bismo morali biti jedni s drugima i jedni pred drugima. Ima li u nama imalo Pavlova duha?

U evanđelju nas Matejev Isus uspoređuje sa solju i sa svjetlom. Trebamo biti sol kako bismo čuvali sebe i druge od kva-renja. Isto tako, trebamo biti svjetlo da svi vide kako im je biti i živjeti. Jesmo li svjetlo ili smo tama i u tami?

SEDMA NEDJELJA KROZ GODINU

Prvi nas odlomak vodi Knjizi Levitskoga zakonika. I odmah – kao grom iz vedra neba – čujemo i slušamo najzahtjevniji poklik i u isto vrijeme pravu zapovijed: Sveti budite! Jer sam svet ja, Gospodin, Bog vaš!

Svetost je zapravo naš raspoznajni znak. Istina, svi nas prepoznaju kao ljude, kao Adamovu djecu. Slični smo starom Adamu! To je svakome vidljivo i prepoznatljivo. Ali ovo Božje – ovo je kvaliteta koja nas diže u viši red. Ostajemo i dalje ljudi, ali smo oboženi i pobožanstvenjeni. To nam se čak dogodilo sakramentalno. Ali jao! Mi to slabo i rijetko svjedočimo i kazujemo. Kao da svetost nije najčovječnija oznaka i odlika?!

Pavao to vodi sve dotle da nas proglašava hramom – mjestom i kućom svetosti. Zapamtimo Pavlovu riječ: Ne znate li? Hram ste Božji i Duh Božji prebiva u vama. Smije li se nastaviti ovim pravcem misliti: mi smo u svijetu ponos svijeta, vrh čovječanstva, vječnost u vremenu, nebo na zemlji! Iako smo na svijetu, mi smo i s onog drugog svijeta – Božjeg i nebeskoga?!

Stoga nas Matej i uči, da budemo oni koji jesmo. Jer smo Božji, onda i budimo Božji! Ako smo nebeski, onda i svjedočimo nebeski svijet na zemlji! Ne valjajmo se u grijehu, nego mirišimo svetošću i milošću! Usrećujemo zemlju nebeskim svijetom! Na to nas zove i poziva sam Isus!

DEVETA NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas u Knjizi Ponovljenog Zakona. Po Mojsiju progovara nam Bog: Utisnite ove moje riječi u svoje srce i u svoju dušu; kao znak ih privežite na svoju ruku; neka vam budu kao zapis među očima! Kao što oku treba svjetlo; a uhu ton ili glas – tako i ljudskoj pameti treba riječ ili Zakon Božji. Bog je progovorio, valja ga čuti i poslušati! To je najljudskija ljudskost!

Evo nas danas u Poslanici Rimljanima! A jer smo svi po krštenju djeca Rimske Crkve, onda je ova riječ upućena nama napose, a onda i svim ljudima. Pavao nas podsjeća, kako smo svi sagriješili i stoga smo potrebni opravdanja. To nam se dogodilo besplatno. Otkupljeni smo milošću u Kristu Isusu! Koje li sreće za nas i kolike li samilosti Božje prema nama!

Još smo uvijek u veličajnom Isusovu govoru iz Matejeva evanđelja. To je svečani inauguralni Isusov govor! Isus nas upozorava da nebo i nebeski svijet jest otvoren, nakon što je Isus k nama došao. Ali u taj Božji i nebeski svijet treba i htjeti ići. Tko krene drugim, protivnim putem, koji ne vodi u nebo, sam je kriv. Bog je otvorio vrata i pozvao nas na put. Mi se odzivamo i idemo tim putem, Ili se oglašujemo i krećemo nekim svojim putem. Nije Bog kriv, ako se mi oglašimo.

Bruno Knježević – sedamnaestogodišnji Jakšićanin dvostruki je prvak Hrvatske u boksu

»Redovito odlazim na misu jer me boravak u crkvi smiruje i duhovno opušta.«

Piše: Vesna Milković – Snimio: T, Ivčetić

Sedamnaestogodišnjega Brunu Knježevića iz Jakšića poznavatelji sporta dobro znaju kao odlična boksača iza kojega su već dvije titule prvaka države u srednjoj kategoriji za juniore. Njegovi Jakšićani tome će još dodati i kako je on mladić, za razliku od mnogih vršnjaka, kojega se redovito može vidjeti u crkvi.

Bruno je oduvijek volio sport, ali je, kao većina dječaka, najprije igrao nogomet. – Nije mi to baš išlo najbolje pa je stariji brat, koji se rekreativno bavio boksom, dogovorio sa Željkom Krpanom, trenerom u boksačkom klubu "Graciano", da onako, 'mali malo dođe trenirati'. Odmah mi se svidjelo, ali klub je tek bio u osnivanju i tada još s djecom nisu radili pa sam najprije boksao samo rekreativno. Kasnije, kao tek registrirani klub nisu se mogli odmah natjecati, tako da sam prve godine nastupio za klub iz Nove Gradište i za njih osvojio zlato na državnom prvenstvu. Potom sam se vratio u Požegu i 2009. godine ponovo bio prvak države, a ove godine sam viceprvak – prisjetio se Bruno.

Potporna obitelji

Da bi se probio u sam vrh boksačkog sporta u državi Bruno redovito i naporno

mora trenirati. Tako od ponedjeljka do petka svaki dan oko sat i pol trenira boks, tri puta tjedno je po sat i pol u teretani, a još tri puta tjedno trči po šest kilometara. Naravno, uz sve to ide i poseban režim ishrane koji podrazumijeva puno piletine i crvenog mesa, mlijeko, proteine i drugo. Cigarete su isključene, a alkohol dolazi u obzir samo u malim količinama preko ljeta kada nema natjecanja. S obzirom na to da je amater u malom klubu, skrb za njegov sportski život uglavnom pada na teret obitelji.

Braća Stipo i Slavko potpuno me podržavaju u svemu što činim, tata je rekao neka sam izaberem što želim raditi, a mama se, naravno, boji da me netko ne izudara i do sada nije gledala nijedan moj meč. Ipak, meni posebno skuha ono što smijem jesti iako znam da joj nije lako dvostruko kuhati. Nije im lako ni plaćati posebnu hranu, teretanu i ostalo, ali nadam se da će izdržati još malo – kaže Bruno.

Osim što se bavi boksom, Bruno je redovan učenik Tehničke škole u Požegi koju svakako namjerava završiti jer želi imati svjedodžbu koja će mu osigurati posao u slučaju da se zbog ozljede ili nekog drugog razloga ne bude i ubuduće mogao posvetiti boksu. Zanima ga, kaže, računarstvo, ali ipak je trenutno boks njegova 'prva ljubav' pa po završetku škole namjerava otići iz Požege i pokušati izgraditi profesionalnu karijeru.

– Ljudima boks izgleda kao tuča, no nije tako i teško je to objasniti nekome tko nije bio u ringu. Boks je zapravo nadmudrivanje protivnika, recimo kao u šahu, i ja u tome uživam. Zato

planiram biti profesionalni boksač i odboksati barem jednu pravu borbu od 12 rundi. A mislim da će ih ipak biti više – rekao je Bruno.

Prije toga, potajno se nada dobru rezultatu na seniorskom prvenstvu države što bi mu otvorilo mogućnost nastupa na Olimpijskim igrama u Londonu.

S voćinskom krunicom oko vrata Zbog obveza oko boksa i škole Bruno slobodnog vremena preko tjedna ima malo, zato mu je nedjelja, bar za sada, bez većih obveza. Tada ne propušta otići na misu. – Iz vjerničke sam obitelji i roditelji su nas od malena vodili sa sobom u crkvu. Navikao sam na to i jednostavno ne mogu zamisliti da ne odem na misu. Kao dijete sam bio ministrant, a nastavio sam ići u crkvu i nakon krizme iako se neki tada počnu udaljavati od nje. Mene jednostavno, boravak u crkvi smiruje, duhovno opušta, volim popričati sa svećenikom, a i pomognem mu kad stignem – kaže Bruno.

Brunina je obitelj iz Rame, pa roditelji odlaze redovito tamo na proslavu obljetnice župe. I on je išao s njima, a dok je još bio vrlo mali majka ga je povelela i u Osijek na susret s papom Ivanom Pavlom II. – Bio sam dijete i ne sjećam se baš toga, ali nastojat ću ove godine poći u Zagreb kada u posjetu bude sadašnji papa Benedikt. Inače, posljednjih godina redovito idem sa svojim prijateljima pješice u Voćin i to mi je poseban doživljaj. Prijatelj Dino Obradović tamo mi je kupio krunicu, a ja sam njemu, posvetili smo ih u Pleternici za vrijeme devetnice Gospe od Suza i sada je neprestano nisim oko vrata – istaknuo je Bruno.

U ring uz obaveznu preporuku Bogu

»Poslije pada ustajem, nikad ne odustajem, do kraja ostajem, jači postajem« – misao je ovo koju je Bruno jednom pročitao na internetu i otada je uvijek ima na umu. – Mislim da se tako treba ponašati u ringu i u životu. Treba živjeti uz Boga pa mu se i ja preporučim prije svake borbe. Prekrižim se pred svima i nije me sramota. Ako nekom smeta, nek okrene glavu – zaključio je Bruno.

Pavle Primorac o knjizi pape Benedikta XVI. *Svjetlo svijeta*

Krist je središnja točka čitavoga svemira

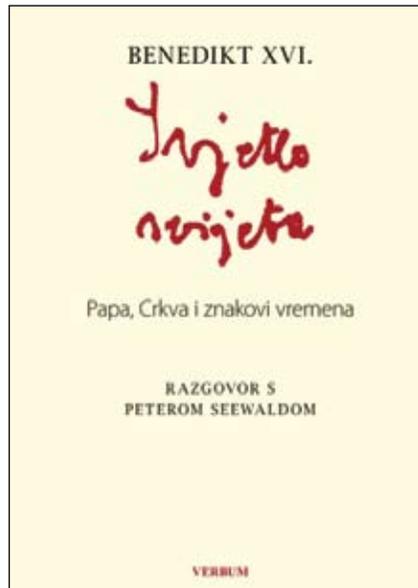
Mnogi Petrovi nasljednici, poglavari Katoličke crkve kroz povijest – pape, bili su jednostavni i ponizni za vrijeme svojih pontifikata. Može se reći da je velika duhovnost i intelektualni potencijal kod mnogih papa nešto što je bilo prisutno i što se samo po sebi razumije. Ali jedan od papa koji na osobit i jezgrovit način pokazuje veličinu duha kroz dar poniznosti sadašnji je papa Benedikt XVI. Njegov skromni i jednostavni pristup, a s druge strane duboka duhovnost i teološka snaga zrače iz njega i naglašavaju nam da je Krist središnja točka čitavoga svemira i jedni spasitelj čovječanstva.

Lepršavost i veličina duha

Tu svoju veličinu, lepršavost duha i intelekta papa Benedikt XVI. pokazuje u novoj knjizi *Svjetlo svijeta*. Svjetlo svijeta je sam Isus Krist, a Papa u tom svojem razgovoru s njemačkim novinarom Peterom Seewaldom analizira Crkvu, svijet i današnjega čovjeka. Novinar Peter Seewald s dubokim poštovanjem pristupa tom velikom čovjeku, ali mora se priznati, svojim konkretnim pitanjima pokazuje da nema „dlake na jeziku“. Papa duboko, analitički i precizno, prožeto snagom vjere, odgovara na sva postavljena pitanja. Na općoj razini govori o znakovima vremena, a u tom kontekstu progovara o krizi u Crkvi, papinskoj službi, sablazni koja ponekad dolazi iz crkvenih krugova, diktaturi relativizma i potrebi obraćenja. U svjetlu vjere analizira svoj ponifikat, govori o tome kako on sebe gleda kao papu, govori o ekumenizmu, međureligijskom dijalogu, navještaju Božje Riječi, pastoralnim putovanjima i još nekim aktualnim crkvenim i teološkim pitanjima nejasnima današnjem svijetu, a Papa ih razlaže snažnom dimenzijom intelektualne i duhovne jasnoće. U trećem dijelu knjige ne oklijeva progovoriti o posljednjim pitanjima koji se odnose na našu vjeru. Koja je uloga kršćanstva u svijetu, koja je uloga i budućnost Crkve? Budućnost svijeta i Crkve Papa gleda kroz ispunjenje povijesti i čitavoga čovječanstva u Kristu.

Svjestan poteškoća u Crkvi

U dodatku knjige nekoliko je Papinih govora u raznim prigodama te kratak životopis i kronika njegova pontifikata. Crkva u sebi ima dvije dimenzije – božansku i ljudsku. Po onoj božanskoj dimenziji znamo da je ustanovljena od Isusa Krista, da je on prisutan u njoj po Božjoj Riječi, Duhu Svetome i sakramentima. Ljudska

je po tome što je čine ljudi, a taj ljudski segment Crkve nerijetko je grješan. Upravo zbog toga Crkva je pozvana od Boga, a i ona samu sebe poziva na obraćenje. Crkva je prolazila određene negativnosti kroz povijest, propuste i grijeha. I baš zbog toga potrebno joj je neprestano čišćenje i obraćenje. Papa Benedikt XVI. duboko je, kao Petrov nasljednik, svjestan onih problema i poteškoća koji su prisutni u današnjem svijetu, osobito kada je Crkva u pitanju. Može se slobodno reći da duboko u srcu proživljava sve one negativnosti i propuste koje su činili, pa i danas čine mnogi kršćani svojom manjkavom vjrom i pouzdanjem u Isusa Krista koji može promijeniti ljudske živote i učiniti ih evanđeoski djelotvornima, kako bi ti isti životi, ti isti kršćani i sami, sjedinjeni s Isusom, bili svjetlo svijeta. Papa govori o nužnoj potrebi okrenutosti prema živome Kristu koji danas na osobit način djeluje kroz Crkvu i sakramente. Isto tako, svojim opredjeljenjem prema ekumenskom i međureligijskom dijalogu te skidanjem izopćenja s nekih kršćana koji nisu priznavali Petrov (Papin) primat pokazuje duhovnu širinu i kristolikost u međuljudskim odnosima. Sam je Krist s ljudima komunicirao, razgovarao, ulazio u njihove živote, volio ih je i prihvaćao. Tog istog Krista čitavoj Crkvi i svijetu želi donijeti Benedikt XVI. Ono što može na osobit način fascinirati kod pape Benedikta jest njegova velika poniznost. S pravom, na temelju ove izvrsne knjige, možemo reći za Benedikta XVI. da se radi o potpunoj osobi – u duhovnom i u intelektualnom smislu, u smislu kristocentričnosti i teologije. Zbog toga je važno da, ako je to moguće, svatko od nas uzme ovu knjigu u ruke, potanko je iščita i i tako primi duhovno i intelektualno obogaćenje.

K R Š T E N J A

JAKŠIĆ – Na treću nedjelju došašća, 12. prosinca, biskup Antun Škvorčević predvodio je središnje euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Barbare u Jakšiću i krstio Anu, sedmo dijete u obitelji Rudolfa i Ivane Ament, Davida u obitelji Zdravka i Marije Knežević te Tihanu u obitelji Vjekoslava i Martine Hećimović.

LUŽANI – U župi Gospe Fatimske u Lužanima 14. prosinca biskup Antun krstio je Klaru, peto dijete u obitelji Dražena i Ane Šikić.

SLAVONSKI KOBAŠ – Tijekom euharistijskog slavlja u župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u Slavonskom Kobašu 15. prosinca biskup Škvorčević krstio je Leopolda, sedmo dijete u obitelji Predraga i Eve Kolundžić.

STARO PETROVO SELO – U župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog 18. prosinca biskup Antun predvodio je euharistijsko slavlje i krstio Edija, peto dijete u obitelji Željka i Monike Ivanišević.

ĐULOVAC – Na četvrtu nedjelju došašća, 19. prosinca, biskup Antun posjetio je župu Đulovac i u crkvi Duha Svetoga predvodio euharistijsko slavlje te krstio Franju Emanuela, peto dijete u obitelji Dragana i Anđelke Matić. Krstio je i Valeriju, kćer Tune i Slavice Jaković, i Gabrielu, sina Bože i Slavice Gegić, koji se žele svrstati među mnoge obitelji u Đulovcu, podrijetlom s Kosova, s brojnom djecom. Biskup je brojnim okupljenim vjernicima rekao da se nalazimo u neposrednoj blizini svetkovine Božića i da nam obitelji koje su donijele djecu na krštenje svjedoče najbolji način slavljenja Isusova rođenja, uz kolijevku novoga djeteta.

Biskup je svim roditeljima koje su donijeli djecu na krštenje čestitao te istaknuo koliko je velik događaj rođenje jednog djeteta, osobe koja ima moć ljubiti i dodao da se tek umnažanjem ljudskih života najbolje izgrađuje hrvatska budućnost.

Božji dar rado je dijelila s drugima

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Osamdesetdvogodišnja Ana Mira Mataić iz Vidovaca veći dio svoga života provela je kao pjevačica i orguljašica u požeškoj župi sv. Terezije Avilske, a u novije vrijeme u župi sv. Ivana Krstitelja u Vidovcima. Pamte ju i rado je se sjećaju župnici koji su tamo službovali pa nam je za nedavnoga razgovora gospođa Mira pokazala razglednicu vlč. Željka Strnaka iz Gaja na kojoj je pisalo: „Draga teta Miro, srdačno vas pozdravljam i rado vas se sjećam. Pogotovo onih lijepih svetih misa na kojima ste vi s velikom radošću i zadovoljstvom svirali. Dragom Bogu na slavu. Hvala vam na svemu. Želim vam puno lijepih dana u životu i još više lijepih svetih misa.“ - Moram priznati da mi je lakše voditi misu kad je ona tu jer onda ne moram brinuti o pjevanju – dodao je sadašnji vidovački župnik Nedjeljko Androš. Gospođa Mira nikada nije učila pjevanje ni sviranje pa nam kroz smijeh priča o tim početcima: – Bog mi je dao dar da imam dobar sluh. Sve što čujem, odmah znam odsvirati i otpjevati i drago mi je da sam to mogla podijeliti s dru-

gima. A da sviram i pjevam u crkvi, doslovno me 'natjerao' pokojni župnik preč. Dumić. Rekao mi je: 'Miro, ja znam da vi to možete.' A kad sam jednom probala, više me nitko nije mogao zaustaviti. Pjevati volim i kada bi ovamo došao i sam Sveti Otac, zapjevala bih bez straha.

Ana Mira Mataić rođena je Vidovčanka, potječe iz kršćanske obitelji, ali, kako kaže, poseban odgoj dobila je kod časnih sestara milosrdnica čiju je Gradsku školu pohađala od 1940. do 1945. godine. U crkvu je nastavila redovito ići i kada se udala i osnovala obitelj. – Dva puta dnevno sam išla na misu, imala sam dobra muža i nikada mi ništa nije prigovarao. Rekla sam mu: 'Jedna je misa za tebe a druga za mene.' Molitva me održala i posljednjih šest godina otkako je muž umro. Ne mogu vam opisati taj prekrasni osjećaj koji me obuzme kad dođem na misu, počnem pjevati, a svi ostali prihvate pjesmu. Zato mi nije jasno zbog čega mladi danas ne idu češće u crkvu – rekla je gospođa Mira. Sa žaljenjem je dodala kako ni ona više ne ide na mise često kao prije te da to čini onda „kada to šećer i kosti dozvole“.

Akcija mladih katedralne župe, gimnazijalaca i Katoličke osnovne škole Za ljepši Božić obitelji Janković

Teška materijalna situacija u kojoj se našla obitelj Mirjane Janković i njezino troje djece, od jedne, četiri i sedam godina, iz požeškog prigradskog naselja Šeovci potaknula je katedralnog župnika, ravnatelja Odgojno-obrazovnog centra Požeške biskupije i Katoličke osnovne škole Ivicu Žuljevića na pokretanje humanitarne akcije kako bi se pomoglo ovoj obitelji. U akciju su se uključili mladi požeške župe sv. Terezije Avilske, učenici Katoličke klasične gimnazije i Gimnazije Požega te učenici Katoličke osnovne škole u vrijeme došašća.

– Akcija je trajala dva tjedna. Mladi su se svaki dan okupljali u prostorima župnog ureda i izrađivali različite adventske i božićne ukrase i nakite. Na ovaj način željeli smo u mladima razvijati suosjećanje za druge ljude, ali i spoznaju da i oni sami mogu nešto učiniti. Svakodnevno se ovdje u župi okupljalo od 15 do 20 mladih gdje su se ujedno i lijepo družili,

ali i razvijali u svome srcu osjećaj za druge – ističe vlč. Marijan Pavelić, kapelan u katedralnoj župi i voditelj župne kateheze za mlade.

U akciju pomoći obitelji Janković uključili su se i naši najmlađi, učenici prvog i drugog razreda Katoličke osnovne škole. U produženom boravku marljivo su sa svojim učiteljicama, voditeljicom produženog boravka s. Karolinom Mićanović i Lucijom Lucić te učiteljima volonterima izrađivali različite božićne ukrase, a sijali su i božićnu pšenicu. Sve su to prodavali u školi prigodom slavlja sv. Nikole i božićne priredbe te na štandu, a mladi i gimnazijalci u prodavali su te ukrase na požeškoj šetališnoj zoni.

Još jednom su svi zajedno pokazali kako mnogo sitnih i malih stvari može učiniti veliko djelo ljubavi, a bez te i takve ljubavi ne može doći ni Božić. Zahvaljujući njihovom srcu i vrijednim rukama, Božić je stigao i u obitelj Janković.

